

Українці, пам'ятайте,
що радянський герб
серп і молот —
це смерть і голод.

3 підвалів

у теплі квартири

Кращі квартири міста належали жидам і комуністам. Це безперечно так, бо і зараз можна легко розпізнати жидівську квартиру: вона стоїть в центрі міста, пофарбована і обставлена розкішною мебеллю. А трудящі тулились в сирих підвалах і в напівзруйнованих будинках на околицях міста. Недарма ходить поміж народом прислівок:

„І хатина в мене є
Та цвіллю повита,
Бог такої не дзе
Як у того жида“.

Але ж скаржитись було нікому, бо жидо-комуністи і слухати цього не хотіли. Вони турбувались лише за свою шкіру.

Український пророк
Т. Г. Шевченко в своєму
посланні мертвим, живим
і ненародженим сказав:

„Схаменіться! Будьте люди,
Бо лихо вам буде:
Розкуються незабаром
Заковані люди“.

І нарешті розкувалися. Прийшов кінець жидо-комуністичному пануванню. За 24-річне знущання над українським народом, вони, боячись поплатитися своєю кров'ю, розбіглися, як руді миші.

— Тепер і в наше віконце заглянуло сонце,— говорять трудящі, виходячи з підвалів у світлі і просторі квартири. Житловий відділ міста вже видав 405 ордерів на одержання квартири.

Г. Олексієв.

За час свого ганебного
походу з міста Конотона
комуністи намагались
зруйнувати, пошкодити та па-
вити цінності, яких не
можливо було вивезти з со-

І тисячі років до на-
дери уроженець міста
рей(Греція) Герострат для
го, щоб увіковічнити своє
го, спалив Храм Діани
еської, який вважався
ним із семи чудес світу.
на такий ганебний
их пішов і герострат
мін.

Де ж ніхто інший, як
цей азіатський осел ще 3
дня 1941 року з Москви
радіо виголосив без-
владу промову, в якій
казав: „Все цінне майно,
тому числі кольорові
тканини, хліб і пальне, яке
можливо вивезене,
цінно безумовно знищу-
вати“. Тобто наказав
знищити одну із чудес сві-
та — Україну. Цим самим
визначити своє осяляче
завдання: привести український
народ до злиднів, голоду і
смерті.

вчуючи наказ цього
"рат", жиди-більшо-
еначе голодні вовки
али собі здобичі, руй-
али все, що потрапля-
ім під руки. Вони
ували заводи, верстати,
лізничі, палили хліб то-
Для жидо-комуністів
мало було того, що во-
24 роки пили людську
Укrajнському наро-
що своїми мозоляс-
ми руками будував за-
ди, фабрики, залізничі,
рощував хліб, кат Ста-
ні наказав не залишати
чого і жидо-більшовики
ищували все. Цієї підлої
боти ніколи не забудуть
райські робітники і се-
ні жидам-комуністам.
Непереможна Н-мецька

Армія очистила Україну від жидів-комуністів. Зараз українському народу багато і багато роботи над відбудовуванням фабрик, заводів, залізниць тощо.

Скинувши тягар жидомоскви, визволившись від ненависних всьому світу жидів-комуністів, трудящі нашого міста вже почали відбудовувати зруйновані заводи, фабрики і залізниці. В Конотопському паровозо-вагоноремонтному заводі щоденно кипить напружена робота. Це робітники відбудовують завод, щоб скоріше розпочати ремонт паровозів і вагонів. Залізничники станції Конотоп настирливою працею вже відремонтували залізницю в сторону Бахмача і Ворожби, чим забезпечили рух поїздів.

Електромеханічний завод також відбудовується. Робітники устатковують верстати, прагнучи, щоб якнайшвидше почав працювати завод. В місті приводяться в порядок вулиці, ремонтуються шляхи. Будівельна контора за короткий час своєї роботи вже відремонтувала 40 квартир.

Однак це тільки перші початки творчої роботи трудящих міста. Слід відмітити, що в місті є ще такі люди, що чекають вчорашнього дня і не хочуть працювати. Вони повинні нарешті зрозуміти, що в залежності від того, як вони працюватимуть, залежатиме і їх даліше матеріальне життя.

Немає сумніву, що трудящі нашого міста, всі як один, приступлять до роботи і приведуть його в належний культурний стан.

Не багатіли, а горбатіли

За часів кріпцтва діди наші жили не так, як треба: хліб був—соли не було, сіль була—хліба не було. А за часів колгоспної панщини селяни почали жити простіше: ні хліба, ні соли. Вони тільки й знали: літом косити, а зимою хліба просити. Та й випросити не було де, хоч би обійшов по всій Україні—добра не знайшов би, скільки із колгоспів.

Купити теж було ніде, та й візачо, бо в одній кишені смеркало, а в другій світало. Недаром один селянин говорить: „От розбагатів, поли дере, а свиту латаю“. І це дійсно так. Колгоспи прирікли селян на вічні злидні. Селянин тільки і знав працювати в колгоспі, а не вийшов день, два—штраф.

Жидо-москва приїздила селян до того, що, хоч лягати помирай. Колись селянин із Малого-Самбора говорив: „Моя мати між двома хлібами вмерла“. Чого ж так?—запитали його. „А так, дуже просто, торішній давно з'їла, а нового зібрати не встигла“.

Справді, коли подивитись у минуле життя Мало-Самбірських колгоспників, то аж зараз стає моторошно. Всі чоловіки, жінки і навіть діти ціле літо до самої осені від зорі до

зорі працювали, а коли дійшло до розподілу хліба, то і дзужки...—100 грам на трудовень—ось і все! Так колгоспник, який весь рік трудився і виробив 400 трудовнів, одержав лише 40 кілограмів хліба. І вийшло, що робив, робив, а ні в мішку, ні в горшку.

Грошима на трудовень теж припадало 30—35 коп., з яких ще давно авансом вираховували на облігації, с/г податок, самообкладання тощо.

Хліба ж це тільки Мало-Самбірські селяни дожились до того, що в них не було нічого? Ні, куди не кинь, то все клин.

Це жидо-москва так турбувалась за українського селянина, що в нього була тільки душа, а в кишені ні гроша. За те жидо більшовики на всіх перехрестях кричали що: „Жити стало краще, жити стало веселіше“. Чуємо, як ви співаєте, але ви не чуєте, як ми вокалізують, — говорили селяни. Справді ж, що ж то за життя було, коли хліба вистачало на 5—6 місяців. Краще гірку редьку гризти, чим так хліб їсти.

Німецька Армія визволила від жидо-москви українського селянина. Тепер він вільно робитиме, добре житиме.

О. Криворучко.

Лист до редакції

Щиро вітаю вихід в м. Конотопі нової друкованої газети „Визволення“. Бажаю редакції цієї газети гарного успіху і досягнень в роботі.

Дуже приємно почути живе, правдиве слово після 24-річного галасу, що його робила більшовицька преса. Наприклад, досить було одній центральній газеті лише втякнути на

те чи інше міроприємство, що зародилося в голові якоїсь „особи з власті імущих“, тебто жидо-більшовика, як по всьому союзу підіймався галас, що вихваляв і підносило до неба надзвичайно талановиту

мрію цього „генія і благодителя людства“.

Всі газети без винятку 2-3 дні лише про це і писали, відводячи для цього більшу половину своєї газети, а далі починався переслів цього ж в умовах даної території.

Все це німецькі озброєні сили назавжди скинули в провалля.

Я впевнений, що народження нової газети „Визволення“ і саме значення цього слова радістю наповнюють серце кожного громадянина нашого міста і району.

П. Емельянов.

Старий журналіст м. Конотопа.

У відділі місцевої промисловості

В службових кімнатах, де міститься відділ місцевої промисловості, чисте, світле, улюблене. В цих невеличких кімнатах, хоч і тісноту, але за те тут відбуваються великі діла. Пустих балачок, зайвої метуші тут не чути і не видно, як це буває при жидо-більшовиках.

Ось до столу завідувач млинами підходить селянин із села Бочок Карпенко М.

— Скажіть, будь ласка, як провадити помол зерні в млинах, що належать особистим дворам? — запитує він. Одержавши певне роз'яснення, громадянин Карпенко, попрощавшись, вийшов із кімнати.

— Я хочу відкрити власну взуттєву майстерню в місті, — заявляє робітник.

— Будь ласка, відкривайте, ми вам навіть допоможемо в засобах виробництва, — відповідає йому завідувач загальним відділом п. Кондрацький.

— Ми хочемо відкрити парикмахерську, ми маємо велосипедну майстерню, ми шапочний цех — заявляють відвідувачі.

Щоденно у відділі місцевої промисловості багатолюдно. Тут вони реєструють свої підприємства, говорять про відкриття нових, про ліквідацію старих тощо. Промисловий відділ міської влади працює струнко, а підприємств, що вийшли на свою роботу.

О. Довбня.

Редактор Г. О. САХНО.

ОГОЛОШЕННЯ

Управління м. Конотопа доводить до відома всіх громадян м. Конотопа та Конотопського району, що за розпорядженням місцевої комендатури заборонено всякий рух цивільного населення по залізницях.

Рух по залізницях дозволяється лише військовим частинам та цивільним службовцям, які працюють на залізницях або знаходяться на службі в німецьких військових частинах.

ВИЗВОЛЕННЯ

Орган Управління міста Конотопа

1941 рік
Листопад
12
Середа
№ 3

Українському народу,
що 24 роки стогнав
у жидо-московському
ярмі, Німецька Армія
принесла волю і соці-
альну справедливість.

24 РОКИ ЗНУЩАННЯ

7-го листопада минуло 24 роки жидівсько-московському пануванню.

В цей пам'ятний день, 7-го листопада 1917 року, жидо-комуністи на чолі з Леніним, обдуривши робітників і селян, по їх трупах прийшли до влади.

Вони обіцяли з приходом до влади роздати селянам поміщицьку землю.

Так і зробили. Після того, як поля були політі кров'ю, земля була роздана селянам.

Але недовго відбувалась творча праця селянина на власному полі.

Після збору врожаю наступила люта зима 1929-30 рр. Це кінець відбудовного і початок реконструктивного року. Ці роки пам'ятні селянам звірством, лютістю і безправ'ям жидо-комуністичної влади. Відтоді закінчилась творча робота селян і почалося звужуватись жидо-московське кільце.

За наказом „красного дракона“ Сталіна почали селян „добровільно“ стягувати в колгоспи і комуні (так „добровільно“ кіт їв горчицю). А для того, щоб легше було приборкати селян, між ними було посіяно ворожачу, розбивши їх на три групи: бідняків, середняків і куркулів. Першою жертвою хитро мудрих жидків, комуністів та несомних бідняків були куркулі. Коли тріщали заперки морози та лютувала неслання хуртовина, сім'ї „експортників“ голими і мерзими серед ночі були викинуті з теплих кімнат у зимову пашу і відправлені на Сибір.

Минали дні звірачої розправи з першими і лавиною покотилась друга грізна хвиля. Ця хвиля за-

хлюпнула середняків. Тому, хто тримався свого господарства і не йшов до колгоспу, було доведено казковий план, а через короткий час він оголошувався підкуркульником і йшов на Сибір, шляхом перших засланців. Така ж доля настигала і бідняків. Той, хто тримався осторонь колгоспу, вважався куркульським підлабузником, який мовляв „лле воду на колесо куркуля“ і негайно був виштовханий з свого гнізда. Це був перший крок закріпачення селян на заздалегідь підготованому ґрунті.

Під час цього насильницького закріпачення жидо-комуністична держава забирала „лишки“ хліба, як по колгоспах, так і по одноосібному сектору. Ці, так звані лишки, вимітались із засіків під метлу, не лишаючи й грама для селян. В наслідок такої діяльності 1932, 33 і 34 рр. будишки очима жахливого голодніди України.

Ці селами, навіть „брас“ навімирили чесні українці.

Після того, як з величезною косою пройшла смерть по Україні і скосила мільйони людей, „красний дракон“ із жидовчуками, щоб замаскувати свою провину, звайшли другу вилазку, тобто почали безжалісно розстрілювати голів колгоспів, сільрад, райвиконкомів та облвиконкомів за те, що вони нібито перекутили їх вказівки та постанови. Це їм здавалося, що вони так виправдались перед рештою народу. Та цим уже кінець. Непереможна Німецька Армія подала нам руку і визволила назавжди від жидо-московського гніту.

Як живе німецький робітник?

В Німеччині робітник в дійсності є першим громадянином держави. Що Ленін і Сталін тільки обіцяли робітникам в Радянському Союзі—Гітлер на ділі зробив в Німеччині. Гітлер сам довгий час був робітником. Тому він знає, що необхідно робітникам для щасливого життя.

Німецький робітник живе в вигідній квартирі і навіть у власному будинку, а не в тісному жахливому житлові. В тисячах будинках відпочинку робітник зміцнює своє здоров'я й набирається нових сил.

Приміщення фабрик в Німеччині світлі, чисті і уютні. Працювати тут приносить радість. Чим більше у робітника дітей, тим вищий його зарібок. В обідню перерву німецький робітник одержує багату і добру їжу. Ідальні чисті і уютні.

Ні один робітник, що втратив працездатність, не знає ні злиднів, ні голоду. Його старість повністю забезпечена.

Багатьом німецьким жінкам приносить радість працювати нарівні з чоловіками на фабриках і заводах. Але їх праця легша чоловічої.

В Німеччині добре живеться і робітнику розумової праці. В тиші трудиться він в світлих, чистих приміщеннях.

(Із плаката „Картини з життя в Німеччині“).

Робота місцевої комендатури м. Конотопа

Коли йти по Роменській вулиці і проходити коло приміщення школи № 5, то щоденно можна бачити, як на протязі дня тут стоїть багато громадян, які чекають доступу в комендатуру. Більшість проходять запитують, чого, власне, хочуть ці люди від комендатури? Що робить комендатура з багаточисленними, різноманітними заявами, проханнями і скаргами, що їх приносять громадяни? Більшість громадян запитає, в чому, власне, полягає робота комендатури?

Перш за все комендатура існує для того, щоб встановлювати порядок в місті і в селах. Для підтримки комендатури в місті Конотопі і його околицях заснована поліція, яка по наказу комендатури і по вказівкам її здійснює важливе завдання, а саме: захист власності, знешкодження злочинних елементів, улагодження конфліктів і т. ін.

Для забезпечення населення харчуванням були збережені виявлені запаси продуктів, взято на облік худобу і зібраний всіма засобами урожай. Старшинам обштинних дворів і самостійних господарств було роз'яснено важливість становища селян в Німеччині. Їм було наказано використати найбільш раціональним засобом наявність посівної площі, при чому для проведення осінньої сівби їм забезпечена величезна підтримка, шляхом надання тракторів, машин, пального та матеріалів.

Облік запасів продовольства дав можливість забезпечити до деякої міри харчуванням населення. Коли спочатку призначені пайки роздавались в недовільній мірі як взагалі, то однак кожному громадянину була забезпечена можливість харчування.

Наміру радянської влади викликати на Україні голод знищенням харчових запасів завданий удар швидко приходом і діями німецьких військ.

В м. Конотопі зразу ж організовано міське управління по німецькому зразку. Як тільки це управління втягнеться в роботу, в м. Конотопі знову стане нормальне життя. Вже тепер у відкритих комендатурою ідальнях можна добре і дешево харчуватись. Знову появилися світло і вода. Відкриваються різноманітні крамниці. Незабаром відкріє свої двері постійне кіно, з гарними німецькими кінокартинами. Ремонтується пошкоджені шляхи, відновлюється залізничний рух поки ще тільки для військових. Тобто вживаються заходи до того, щоб як можна скоріше ліквідувати в Конотопі сліди війни і зробити задоволеними і щасливими всіх мешканців Конотопа, оскільки останні будуть йти рука об руку і працювати з німецькою армією. Ось такий із зовнішнього боку в загальних рисах план роботи комендатури. З внутрішнього боку робота комендатури вимагає напруження всіх сил і провадиться з ранку до вечора в інтересах населення.

Кожному видно як щоденно біля комендатури стоїть багато людей з різних питань. Ось приходить селянин, у якого загинули кінь, корова чи свиня й хоче одержати від комендатури поповнення збитку. Одна жінка з маленькою дитиною просить для неї молока, друга з декількома дітьми просить роботи, сотні людей просять перепусток, інші просять відпуску своїх полонених родичів, братів, чоловіків і синів. Було б дуже важко привести до одного всі ці випадки. По багатьох зая-

вах справи вирішуються особисто самим паном комендантом. У всякому разі кожен мешканець м. Конотопа і його околиць може сказати і підтвердити, що його заява і прохання по можливості виконувались. Ця робота в зв'язку з існуючими труднощами в мові, як для перекладачів, так і для службовців комендатури, є у вищій мірі напруженою.

Крім цього, комендатури треба турбувались про свої особисті військові справи, які дають для населення менше інтересу.

Тим більше вся ця робота кожним службовцем комендатури виконується охоче і з радістю, хоч для кожного це є велика жертва, приймаючи до уваги віддаленість від рідних сім'ї, звичайних зручностей. Але ця жертва дає задоволення кожному німецькому солдату, коли він бачить успіхи своєї роботи і хоче тільки одного, щоб населення вносило стільки ж пориву і щирості в побудову нового, більш щасливого і майбутнього багатого й прекрасної України.

Водішка.

Ад'ютант-оберлейтенант.

Редактор Г. О. САХНО.

ОГОЛОШЕННЯ

Оголошується громадянам м. Конотопа і його околиць, що всякий рух по залізничній ходіння по коліях, мостах та інших залізничних спорудах суворо забороняється за винятком осіб, що працюють на залізниці.

Також забороняється вступати в поїзди, що йдуть або стоять.

Залізничній охороні дані розпорядження, до осіб, які порушують даний наказ, особливості при намаганні застосування на ходу поїзда зброю.

МІСЦЕВА КОМЕНДАТУРА.

Визволення

Орган Управління міста Конотопа

1941 рік
Листопад
16
Неділя
№ 4

Український народ,
будуючи разом з
великим німецьким
народом нове, багате
життя, буде розвивати
і свою національну
культуру.

Відродження...

За часів жидо-комуністичного панування українська народна творчість та її національна культура були загнані в підпілля. Жидо-москва, як вогню боялась українського націоналізму і намагалась на кожному кроці придушити те, що народжувалось у народі. Сотні тисяч українців, запідозрених у "СВУ" (Спілка Визволення України) були заслані на Сибір та розстріляні. А потрапити на гачок жидівсько-сталінському НКВС було дуже легко. Досить було одягти широкі українські штани, вишити сорочку і підперезатись широким поясом, як уже ви були сфотографовані і НКВС заводило на вас справу.

Жидівські дипломовані ослячі вуха добре прислухались до українців, бо вони вбачали в них свого запеклого ворога. Їх метою було знищити українців старшого віку, а молодняк взяти під своє жидівсько-сталінське крило і виховати з нього покійного слугу.

Українську мову з року-в-рік почали наближати до російської, а українських майстрів художнього слова: письменників, поетів і учителів-мовників немало знищено, як націоналістів. Дійшло до того, що більшість літературомовців зовсім спантеличились: те, що сьогодні викладав учням — завтра було шкідливим. Таким чином, коли день-два не читав газет, вважався відсталим і миг поплатитись своїм життям. Таких випадків було немало навіть у м. Конотопі.

Однак, недивлячись на жорстокі переслідування, на масові арешти, заслання та розстріли, українська національна культура і народна творчість жили в серцях українського народу.

І ось тепер, коли героїчна Німецька Армія розбила жидо-московське ярмо, коли Україна вільно зітхнула на повні груди, в українського населення вибухнула хвиля ненависті та гніву гнобителям-жидам та їхньому ставленнику кривоверхньому Сталіну.

За 24 роки жидівсько-московського панування в народі зібралось багато дошкульних дотепів, прислівків та приказок, які зараз надходять до редакції, наприклад:

У колгоспи нас зігнали
Та забули ради дати,
Хліб увесь позабирали
Потім шкури стали драти.

Таке прислів'я народилося у селян на перший рік їхнього господарювання в колгоспах. Або ще:

У колгоспі добре жить
Мужик робить, жид лежить.
А як сонце припече
Жид у Крим тоді втече.

Говорили селяни про жидівську експлуатацію. Яку ж користь із своєї кропітливої праці мали селяни? Майже ніякої.

У колгоспі ми робили
Нам писали трудовні,
Все жидом перевозили
А лишилися злидні.

Так день-у-день народжувались в українських селян багато прислівки і приказки, які говорили про знедолене, закріпачене жидо-московю їх життя.

Телефон дзвонить і радіо говорить

Тікаючи з міста Конотопа, жидо-більшовики немало вивезли із пошти цінної радіо та телефонної апаратури, а та, що залишилась, була зіпсована.

Однак за допомогою місцевої комендатури кращі робітники зв'язку швидко відбудували телефонну станцію і радіовузол. Тепер трудящі за допомогою телефону скоріше можуть розв'язати термінове питання.

— З'єднайте з сільсько-господарським відділом, — просять із Чорноплотова.

— Включаю, дзвоніть, — відповідає телефоністка.

— Мені комендатуру, мені управління міста, мені електростанцію, — щоденно дзвонять на міську телефонну станцію по службових справах. І працівники станції спритно з'єднують телефони.

Радіовузол, хоч ще в недостатній мірі, але теж працює непогано. Кожний трудящий міста щоденно має змогу слухати із Вршави, Братислави і Білгороду правдиві інформації про становище на фронтах та інше.

Зараз у відділі зв'язку провадиться напружена робота по ремонту зруйнованої міжміської телефонної мережі.

Ф. Петровський.

Начальник контори зв'язку.

Поправка

В першому номері газети "Визволення" від 6 листопада цього року припущено помилку. В статті "Відбудова залізничного транспорту" 4-ий абзац слід читати: 25 жовтня був організований ПО НАКАЗУ МІСЦЕВОЇ КОМЕНДАТУРИ залізничний відділок... і далі за текстом.

РЕДАКЦІЯ.

Не

Військові дії на Сході

Вид 12 листопада 1941 року

Обстоятелстві повідомлення про військові дії на Сході, які були в грудні 1941 року, дають нам можливість зробити деякі висновки. Військові дії на Сході, які були в грудні 1941 року, дають нам можливість зробити деякі висновки. Військові дії на Сході, які були в грудні 1941 року, дають нам можливість зробити деякі висновки.

Новий шкіряний завод

Жито-білгородський завод шкіряних виробів, який був встановлений в Жито-білгородському заводі, який був встановлений в Жито-білгородському заводі, який був встановлений в Жито-білгородському заводі.

Для продажу трудящим

Много 2 місяці з того часу, як трудящі нашої міста вивільнені від каторжних робіт, за цей час вони вже встигли придбати багато необхідних речей. Для продажу трудящим, багато необхідних речей, за цей час вони вже встигли придбати багато необхідних речей.

Українці, співробітничайте з нами!

В останньому номері газети "Визволення" я писав про те, що українці повинні співробітничати з нами. В останньому номері газети "Визволення" я писав про те, що українці повинні співробітничати з нами.

Один із сошок, а семеро з ложкою

Жито-білгородський завод шкіряних виробів, який був встановлений в Жито-білгородському заводі, який був встановлений в Жито-білгородському заводі, який був встановлений в Жито-білгородському заводі.

Руйначі культури

Після того, як жидо-комуністи взяли владу в свої руки, почалося переслідування української культури.

Першою почалося переслідування релігії. Майже силоміць вербували населення в гуртки безбожників, після чого стали збирати підписи на „добровільне“ закриття православних церков.

Той, хто не хотів бути покірним і не давав свого підпису, вважався контрреволюціонером, і в списку проти його прізвища ставилась велика крапка і до його негайно застосовувались репресії.

Так за 4—5 років настирливої жидо-комуністичної роботи майже всі священники і ті, що одверто виступали за християнську віру і церкву, були заслані. Після цього почалась руйнація церков.

А щоб це не кидалося в вічі християнам, руйнували і жидівську релігію. Так закрили декілька синагог, жиди почали їсти сало, а це, звичайно, річ непогана. Але згодом жидівська релігія почалась відновлюватись. Два—три роки тому на жидівську паску майже по всіх крамницях продавалась маца. Чи можна ж було продавати смачні булки (паску) або крашанки для відзнаки великоднього дня? Звичайно, ні. Досить було, щоб ваша дитина в цей день з'їла кусок паски, або крашанку, як батько її був запідозрений і брався на облік в НКВС.

Але недовлячись на звичайне переслідування релігії, на заслання, нарешті на те, що священники ставали землекопами та каменярями, віру в бога в населення не зламали. І ось тепер, з приходом німецьких військ, знову відновлено релігію по всій Україні. Лише в Конотопі та його околицях вже відкрито вісім церков.

Г. Богомільний.

Привичка з одвичкою

— Та ви не заперечуйте мені, Павле Петровичу, бо довести цього ви не в змозозі, — майже кричить своєму співбесіднику Сергій Іванович.

— Так, але ж існує така думка, що звичка — це друга природа.

— Ви запевняєте, що існує? — продовжував Сергій Іванович, — а я вам доведу, що яка б там не була звичка — вона з одвичкою. Ось слухайте:

— Один з моїх знайомих, по прізвищу Неплюйко, протягом останніх двадцяти років звикся не скидати шапки. Куди б він не йшов, чи до виконкому, чи в якусь іншу установу, навіть в хаті сидав обідати і то не скидав шапки. Заходячи в установу, цей Неплюйко не тільки не зніме шапки, він не витре чобіт, не застібне пальто, а йде в установу неначе до вбиральні, ще й цигарка в зубах.

— Та ви коротше...

— Ото ж, кажу, вламается і прямо до столу, зіпреться ліктями на стіл і пихтить цигаркою прямо тобі під ніс.

— Ну, а далі?

— А далі плює на підлогу і вийде собі мовчки. Я йому нераз зауважував про це, так де там, як горохом об стіну. „Аж я, каже, з ним знайомий“.

— Та, що ви мені про свого знайомого базикаєте?

— Ото ж, кажу, було і ухом не веде, — не зверта-

ючи уваги на нервовість співбесідника, продовжував Сергій Іванович.

— А оце якось сиджу в своєму службовому кабінеті, чую хтось йде по коридору, витер ноги, відкашлявся і чемно постукав у двері.

— Увійдіть! — кажу, — і в кімнату зайшов мій знайомий. Шапка в руці, без цигарки, старанно зачісав волосся, побритий, навіть, і пальто застібнуте на всі гудзики, аж любо глянути.

— Вибачте, Сергій Іванович, що я...

— Нічого, нічого, — кажу йому і запросив його сісти.

— Та ви, Сергій Івановичу, вже зовсім нетерпляче крикнув Павло Петрович, — говоріть коротше бо...

— Та ото ж, кажу... і далше я не чув їхньої розмови, бо машина подала сигнал і ми поїхали...

Проникливий читач звичайно зрозумів бесіду Сергія Івановича з Павлом Петровичем, але не погоджується ні з тим, ні з другим. Справа в тому, що в Неплюйка була раніше така привичка, але ця привичка, як бачите, з одвичкою. Але ж на привеликий жаль і на сьогодні ще багато є колишніх неплюйків, які не покинули жидівської привички.

О. Байдарка.

Редактор Г. О. САХНО.

ОГОЛОШЕННЯ

Нові назви вулиць в м. Конотопі

По наказу місцевої комендатури площі і вулиці м. Конотопа повинні іменуватись новою назвою. Назви вулиць будуть дані в ближчі дні.

Всім громадянам м. Конотопа наказується як можна скоріше засвоїти нові назви вулиць і вживати їх, як в усних, так і в письмових зверненнях.

ОГОЛОШЕННЯ

Всіх собак, які належать громадянам району і міста Конотопа, в зв'язку з небезпечністю захворювання скаженістю, треба тримати на прив'язі і водити на ланцюжку.

Бродячі собаки і кішки будуть убиті.

ВИЗВОЛЕННЯ

Орган Управління міста Конотопа

1941 рік
Листопад
20
Четвер
№ 5

Хай живе виз-
волена від біль-
шовицького гніту
багатородюча
Україна!

ВОЄННІ ДІЇ НА СХОДІ

Останні повідомлення командування німецькими озброєними силами знову передають про значні успіхи по всіх секторах Східного фронту.

Від 14 листопада

У Криму наступ на Севастополь йде з дальнішим успіхом. Німецькі бойові самолети піддали місто і гавань сильному нападу, при чому можна констатувати великі успіхи бомбардування. Були попадання в залізничні споруди, склади матеріалів, берегових батарей, декілька середнього розміру вантажних суден, які згоріли. У Криму біля Керчі, яка вже знаходиться під сильним огнем німецьких гармат були знищені два вантажних судна водотоннажністю в 5500 брутто-тонн і два торговельних пароплави далекого плавання дуже пошкоджені. Спроба радянських озброєних сил висадитись у Керчі була розбита, ворог був відбитий із значними втратами людьми і матеріалами. Один німецький артилерійський полк дав відсіч намаганням прорватися двом тисячам більшовиків з великими для ворога втратами.

У Філевській затоці був нанесений удар спробі радянсько-морських озброєних сил прорватися у західному напрямку. У німецьких мінних загороддах було помічено 5 мінних вибухів з великим огнем і димом.

Радянські морські озброєні сили потім відступили назад.

Від 15 листопада

З фронту Кримського півострова повідомляють, що німецькі війська добились дальших успіхів на суші біля Севастополя й

Керчі. На середньому напрямку фронту було відбито атаки радянської піхоти і танків, при цьому було знищено 44 радянських танки. Німецька артилерія знову обстріляла Ленінград, де було закріплено успіхи огню наших батарей. В Москві, навколо Москви і на південь від Ладозького озера піддались успішному нападанню німецьких бойових самолетів укріплення залізничного спорудження. Атаки самолетів направлялись також на Мурманську залізницю, яка в багатьох важливих пунктах була зруйнована.

Москва і Ленінград також сильно бомбардувались в минулу ніч німецькими самолетами.

Від 16 листопада

При атаках Севастополя німецькі війська зайняли сильний форт. Це треба тим більш відмітити, що гавань і місто Севастополь, як фортеця, є збудована по сучасному і що радянська влада не жаліла ніяких коштів і вжила всіх знань, щоб ця гавань стала найбільш сучасною і укріпленою. Німецькі по-

вітряні озброєні сили направили свої атаки проти укріплень, пароплавів і споруд в гавані. Попаданню піддалися не тільки пароплави, які були приготівлені для транспортування радянських військ, але були атаковані з'єднання військових сил в гавані і більша частина їх була знищена. Було знищено один вантажний пароплав і два військових транспортники.

На середньому секторі фронту взято 2 саперних роти силою в 300 чоловік і 213 радянських укріплених пунктів.

Німецька піхотна рота взяла безпосередньою атакою укріплені російські позиції, що розташовані над всією територією і які, дякуючи розташованій спереду болотній смузі шириною в 3 кілометри і були природньо укріплені, знищила радянський гарнізон.

За час від 1 жовтня по 8 листопада було знищено всього 2.174 радянських самолети, з них 1.293—в повітряних боях, 412 зенітними гарматами, а останні на суші. За цей же час німецька авіація втратила 183 самолети.

Старанно працюють

Як тільки Німецька Армія звільнила село Кузьки від жидо-комуністів, на полях дружно закипіла робота. Чоловіки, жінки, навіть і службовці старанно працювали, аж поки не закінчили збирання врожаю зернових культур, картоплі і буряків. Зараз провадять молотьбу жита і гречки.

Не забувають селяни і про наступний рік. Для весняної сівби вже приго-

товили 600 цнт. насіння, засипали страховий і фуражний фонди. Частину хліба розподілили на трудодні.

Жидо-комуністів вже немає і ніколи не буде. Тепер селяни с. Кузьків, як і всі селяни вільної України, працюватимуть на своїй рідній землі і будуватимуть нове прекрасне і багате життя.

В. Коваленко.

Наступивши на горло, в колгосп просили покорно

На дворі лютував мороз... Закутані в обірвані киреї селяни тулились біля будинку, що стояв у центрі села. Переглядаючись поміж себе, вони слухали гендляр, що на весь голос кричав:

— Чотири з половиною карбованці, хто більше?

— П'ять, — хтось крикнув спереду.

— П'ять, хто більше, — далі кричав весело гендляр.

Всі мовчали...

— П'ять! раз... теж мовчанка.

— П'ять! два... мовчанка продовжувалась...

— П'ять! три... забирай! — із натовпу виїшла розхри-

тана кремезна людина і забрала дві пухові подушки.

Так бувший голова Мельнянської сільради з дозволу жидо-москви спродував майно селян, що не хотіли вступати в колгосп.

1931 рік селяни села Мельні ніколи не забудуть жидам-комуністам. Сім'ї 28 господарств залишилися голі, босі, голодні і без хат, а 8 господарств зовсім виселено із села в ці морозливі дні.

Недаром, коли в село прийшли німці, населення їх з радістю зустріло, як своїх визволителів.

Г. Дорошенко.

„На благо родини“

Так на всіх перехрестях жиди кричали, що всі податки, позики і всі, з дозволу сказати, здирства, йдуть на „благо родини“. А чи була ж то в жидів зроду батьківщина, за яку вони так розпинались і галасували? Хочеться сказати: „А чи була коли-небудь в собаки хата?“

Звичайно, такий клич був величезною помилкою для тих, хто його з українців підтримував. Було б вірніше, коли б казали: „на благо жидів“, бо це хоч прикро, заге правда. Хто насмілиться сказати, що в жидів була колись батьківщина? Отже, ніхто. Бо паразитний спосіб їх життя не потребував батьківщини. Жидам була та країна батьківщиною, де їм добре жилося. Ось вони обішли Україну, захопили в свої руки все управління і вазвали її батьківщиною. Чи дорога ж для них була ця батьківщина? А вже ж дорога... Точісінько, як цигану кобила в ярмарковий день.

Коли заглянути в минуле, то можна побачити, що не тільки тепер вони обі-

ли Україну, а смердять у ній іздавна. Тільки тепер їхнє кубло було в Києві, а колись в Чигирині. 19 лютого 1844 р. український пророк Т. Г. Шевченко, який ненавидів їхнього й сліду, писав:

„Чигирине, Чигирине,
Мій друже єдиний,
Проспав еси степи, ліси
і всю Україну.
Спи ж повитий жидовою,
Поки сонце встане,
Поки тії недоліжки
Підростуть гетьмани.“

Так хотілося сказати те пер про Київ: спи ж повитий жидовою... Хотілося та й не досказали... Героїчна Німецька Армія зробила дезінфекцію Україні від клопів-жидів.

Тепер вже ніколи не буде смердіти жидом на Україні.

А. Байдарка.

За 2 місяці

10 вересня жидо-кому-ністи раз і назавжди покинули місто Конотоп. Лише 2 місяці минуло з того часу, проте окремі підприємства і установи міста за сприянням місцевої комендатури домоглися прекрасних результатів.

Із повідомлень, що надійшли до редакції від окремих підприємств і установ, видно слідуюче:

За період своєї роботи житловий відділ міста видав трудящим 870 ордерів на заняття нових квартир.

2000 абонентів користуються електричним освітленням. Число абонентів день-у день зростає.

Радіовузол налічує 1917 радіоточок у квартирах трудящих міста.

Крім цього, в місті і селах району для послуг трудящих працює 95 телефонних апаратів.

Паливний відділ міста вже продав трудящим 1372 с/м. дров, 3897 тонн машинного торфу і 1483 тонн ручного торфу.

Всього продано палива на суму 178.950 крб.

Редактор Г. О. САХНО.

ОГОЛОШЕННЯ

Доводиться до відома всіх громадян м. Конотопу і Конотопського району, що з метою уникнення нещасних випадків та поранення від снарядів, забороняється торкати і брати снаряди, що лягають на полях і в садах.

Про місце знаходження снарядів слід негайно сповіщати місцеву комендатуру.

УПРАВЛІННЯ
м. КОНОТОПА.

ОГОЛОШЕННЯ

Всі громадяни, які користуються велосипедами, мотоциклами, автомашинами і відводами, під час руху суворо повинні триматися правої сторони вулиць.

Громадяни, які не дотримуватимуться цього правила, будуть штрафуватися.

МІСЦЕВА
КОМЕНДАТУРА

ВИЗВОЛЕННЯ

Орган Управління міста Конотопа

1941 рік
Листопад
23
Неділя
№ 6

Українці, знайте,
що під тризубом
Україна, щастя
й радості країна!
Слава Україні!

480 хвилин за зміну

З усіх кінців радянської жидо-більшовицької країни сипались заклики про ушільнення робочого дня і повне використання 480 хвилин за зміну.

Летіли сотні, тисячі, десятки тисяч грізних наказів і інструкцій: з Раднаркому в наркомати, з наркоматів у главки, з главків трестам, місцевпромам і нарешті на підприємства.

Невпинно дзвеніли важкі молоти, робітники перетворювались в машини, а їм на голови без кінця сипались накази.

За достовірними даними в Харківський електромеханічний завод за 1940 рік надійшло 12375 наказів та розпоряджень за підписами хаймовичів, абрамовичів і просто абрашок.

Загляньмо в їхнє кубло і ознайомимось з життям вищезгаданих абрашок. Ось ви підходите до десятиповерхового будинку наркомів м. Києва. Заходите в будинок і вам зразу б'є в ніс жидовою. Сотні кабінетів переповнені виключно абрашками. За даними статистики 1940 року в цьому будинку налічувалось шість тисяч жидів і коло п'яти сот українців. Слід підкреслити, що українці тут займали посади вбиральниць, кур'єрів, варто-

вих і лише деякі—вищі. Це ж лише один будинок, а скільки було таких в Києві, що переповнені жидовою? Безліч. І ось ця жидівська зграя вигадувала, друкувала, передруковувала і спускала на периферію накази, розпорядження та інструкції.

Слід додати, що ця жидівська орава після шістнадцяти годин, тобто після закінчення „роботи“, особливо літньої пори, товпиться на трамваї і їде за місто, де їх чекають розкішні дачі, де пахне смаженою куркою, шипить шампанське і т. ін.

Відхилимось на хвилину від теми і глянемо на стіни будинків, де прочитаємо слідує: „Кожна копія зберігає карбованець“. Це вірно. Отже, кожна копія, яка день-у-день зрізалась жидовою з розцінок і зменшувала заробіток робітникам, зберігала карбованець для щасливого жидівського життя та розкішних дач. А робітники, яких використовували всі 480 хвилин за зміну, не мали права покурити, бо за жидівськими наказами прогуляти 15—20 хвилин було досить для того, щоб присудити 4 місяці примусової праці з відрахуванням 25% із заробітної плати.

Щира подяка пану полковнику коменданту

Раніше діти робітників блукали по вулицях міста без певного догляду і напівголодні, бо матері їх були на роботі.

Коли у м. Конотоп прибула місцева німецька комендатура, то вона зразу ж прийшла на допомогу матерям, які мають малих дітей. Зараз багато дітей дошкільного віку відвідують дитячі садки, одержують харчування із дитячої консультації, що її організувала місцева комендатура.

Ми, матері дітей, що одержують харчування із дитячої консультації і відвідують дитсадки, за батьківське піклування про дітей ПАНУ ПОЛКОВНИКУ КОМЕНДАНТУ ВІНОСИМО ВЕЛИКУ І ЩИРУ ПОДЯКУ.

Поправка

У першому номері газети „Визволення“ припущено помилку. В статті „Відбудова залізничного транспорту“ 4 абзац слід читати: „Зразу ж після прибуття в м. Конотоп місцевої комендатури, вона організувала відділ залізничного руху під керівництвом Михайла Кануги і відділ залізничного будівництва під керівництвом інженера Олексія Пипка. За допомогою цих відділів була можливість місцевому коменданту пану полковнику УРБАНУ вже 12-го і 15 жовтня відкрити залізничний рух по лінії Колодотп—Бахмач—Гомель“.

РЕДАКЦІЯ.

Добро общинних дворів — наше добро

У більшості селян на сьогодні склалася така думка, що коли прийшов крах більшовицької влади, то треба знищити все те, що за їх вказівками було зроблено, навіть хоч воно і корисне для суспільства. Наприклад, крадькома почали плюндрувати молодик садовини і інші дерева, ламають огорожу в буйних дворах колгоспів і т. інш.

Селяни, усвідомте собі, що все те, що вами збудовано за часів більшовицької влади, воно належить тільки вам, бо в нього вкладено немало вашої праці.

Незабаром настане той час, коли все добро буйних колгоспів буде розподілено поміж селян. Але доки цей час ще не настав — працюйте в общинних дворах і зберігайте все належне їм добро. Існує такий прислів'я: „Як у ковші, то й на душі“. Отже, коли вас визволено від жидо-комуністичного рабства, то тим паче не буде існувати і того ладу, що існував. Але це буде зроблено відповідно з вказівками теперішньої справедливої влади. Той, хто зберігає майно общинних дворів—він зберігає його для себе, а той, хто руйнує—він руйнує своє власне.

Коли ти вітаєш мене, то і я вітаю тебе

Як ти себе поводиш —
так поводжу себе і я.

Здається, що жидо-московський уряд на уміня окремих громадян поводити себе, мало або і зовсім не звертав уваги. Коли в Німеччині зустрічаються два добрих приятелі, вони вітають один одного, знімають головні убори, подають руки, вітаються або дізнаються про стан здоров'я. Так роблять два добрих друзі, як сказано, хоч ці дві людини в результаті їх товариських відношень мали б право в їх звертанні бути більш простими.

Але коли у Німеччині зустрічають менш доброго знайомого, або навіть начальника, то це вітання пристойне і коректне — не тільки вимога ввічливості, але й саморозуміння і таке вітання далеко від проявлення рабства чи покорності. Соціальні відношення такі, що власник фабрики чи директор банку, або партійний керівник чи хто небудь інший часто і охотно сидить поруч з своїм робітником або службовцем і говорить з ним як з рівним собою. Не слід надавати увагу вищестоячому із рабством і т. інш.

Таким чином, кожний в Німеччині приємно вітається, будьто підлеглий, або рівний, або вачальник.

Як обстоїть справа у Росії? У Комендатуру щодня приходять сотні людей: інтелігенція, селяни, робітники, жінки молоді й старі, учителі, службовці й багато інших. Вражає те, що всі ці люди, за винятком деяких, при вході в канцелярію не тільки не вітаються, але і не скидають головних уборів, а деякі чоловіки входять з цигаркою в роті. Чи гарно це

і чи свідчить це про гарне виховання, яким у вас в Німеччині володіє навіть незначний робітник? При цьому слід подумати про те, що ці люди приходять у Комендатуру, чогось від неї вони бажають, приходять як прохачі.

Вже з цього міркування хіба не можна постаратись про більш ввічливе і культурне поводження? Як ви дивитесь українці, що ми, німці, так думаємо про вас? Коли, яка небудь неввічлива молода людина увірветься в канцелярію Комендатури в шапці на голові, не вітаючись, можливо з цигаркою в роті? Чи думаєте ви, що ця людина зі своєю принесеною прозьбою матиме успіх? Ні, звичайно, ні. Навпаки, коли хто небудь прийде в канцелярію з шапкою перед дверима, або ще краще зніме її перед входом, постукає, ввійде і привітається і свою прозьбу подасть в ввічливій формі, то вона може бути упевнена, що цій людині, яка вміє поводити себе, будь вона селянин чи робітник, чи навіть жебрак, допоможуть, як тільки йому можливо допомогти. І коли це зроблено і людина одержала свою „бумажку“, то зрозуміло, що за неї треба подякувати і, виходячи, знову ввічливо поклонитись. Це справляє добре враження і в більшій мірі веде до успіху, ніж погане поводження себе.

Спробуйте раз і ви побачите, що це зовсім не трудно і відбувається легко. Крім цього, кожному приємно почувати, що він поводить себе, як культурний європеець, а не як некультурний більшовик.

Водічка.

Обер-лейтенант і Ад'ютант.

Перші успіхи

Жидо-комуністів, що були звели собі гніздо на Конотопському маслозаводі, вже немає і ніколи не буде. Без стахановської експлуатації, без жидівського соцзмагання, а добросовісно тут зараз працюють робітники.

Іх чесна праця показує непогані результати. Для держави завод вже виготовив 1.075 кілограмів масла, 467 кг тварогу і багато інших молочних продуктів. Трудящим міста вже продано 3408 літрів перегону молока.

Однак, це тільки перші успіхи робітників. В дальнішому вони працюватимуть ще краще.

В. Пестун.

Шановні читачі!

Вже 6 номерів газети „Визволення“ вийшло в м. Конотопі. Безперечно, що через свій малий розмір, газета не може висвітлювати на своїх сторінках всіх питань, що на сьогодні цікавлять наших читачів.

Але для редакції газети було б дуже корисно, щоб читачі подали свої міркування, зауваження і побажання з приводу вже вміщеного матеріалу. Одноразово редакція звертається до вас допомогти висвітлювати цікаві життєві, різноманітні питання, що цікавлять населення.

Читачі, пишіть до своєї газети, допомагайте редакції висвітлити найцікавіші життєві питання. Відвідуйте редакцію, де ви одержите консультацію по оформленню матеріалів до газети. Чекаємо ваших листів.

РЕДАКЦІЯ.

Редактор Г. О. САХНО.

ОГОЛОШЕННЯ

Жінок м. Конотоп, що бажають працювати по в'язанню носків, прохання звернутись до громадянки Боголюбової А. М., яка проживає по вул. Соснівській, буд. № 30, кв. 6.

ВИЗВОЛЕННЯ

Орган Управління міста Конотопа

1941 рік
Листопад
26
Середа
№ 7

За 5 місяців
війни з Росією
Німецька Армія
здобула величкі
перемоги на Сході.

ВОЄННІ ДІЇ НА СХОДІ

Від 20 листопада

Воєнні дії на Сході на всіх секторах фронту продовжуються успіхами. Повітряні озброєні сили знову атакували з великими успіхами шляхи сполучення ворога і значно їх зруйнували. Москва бомбардувалася вдень і вночі з повітря, кинутими бомбами було викликано довготривалі пожежі.

Із Ленінграда радянські війська евакуюються на транспортних самолетах. Німецькі винищувачі раптово напали на ці самолети, при чому із цих транспортних частин, які сильно охоронялися радянськими винищувачами, 8 великих машин було збито.

Від 21 листопада

У Донській дузі і на Середньому секторі фронту німецькі війська добилися дальніших успіхів. Намір прориву радянських військ із Ленінграда розбито огнем німецької загороджувальної артилерії. Ворог поніс тяжкі криваві втрати. Три бронемашини знищено німецькою артилерією. Німецька артилерія атакувала різні укріплені позиції, укріплення, бойові частини і батареї ворога і завдала йому тяжких втрат.

8 радянських винищувачів були збиті німецькими винищувачами.

Від 22 листопада

Нові операції на всіх секторах фронту проходять планомірно, скрізь досягнуто поставленої мети. У Донбасі німецькими військами зайнято місто Ростов-на-Дону. Таким чином зно-

вувалися в німецьких руках важливе промислове і торговельне місто. Ростов є вузлова станція для важливих залізничних ліній Ростов—Москва і Ростов—Тифліс, що зв'язані з нафтовими гаванями Батума і Баку. Ростов також є важливий пункт для перевантаження зерна.

На Середньому секторі фронту німецькі війська дійшли до міста Воронежа на Верхньому Дону.

Німеччина* висловлює глибокий сум з приводу втрати найкращого бойового льотчика полковника Мельдерса. Полковник Мельдерс загинув, витримавши 111 вистрелів ворожих самолетів, являючись на чолі всіх бойових льотчиків. Фюрером він відзначений найвищими відзнаками. Німецький народ завжди буде зберігати почесну пам'ять про цього героя.

Підсумки 5-ти місяців

У німецькому повідомленні від 21 листопада даються горді підсумки походу проти радянської Росії, якому 22 листопада минуло 5 місяців. На цей день німецькими військами зайнята площа Радянського Союзу в 1.700.000 квадратних кілометрів. На цій площі живе 75 мільонів чоловік з 190 мільонів загальної кількості населення, що нараховується в Радянському Союзі. Три чверті радянської промисловості знаходиться на цій зайнятій площі, втрату якої в зв'язку з великими новобудовами у ній важко перенести.

За ці 5 місяців взято полоненими 3.792.600 чол., 389 радянських дивізій знищено і остаточно втрачено для Рад. Всього убито в 8.000.000 солдат, 22.000 радянських бронемашин, 27.452 гармат,

15.877 самолетів були знищені або захоплені. Величезна кількість військових матеріалів потрапила в руки німців.

Радянський військовий і торговельний флот втратив за цей період 47 військових суден—через потоплення, 54 військових пароплави були тяжко пошкоджені, так що з таким убутком доведеться надовго рахуватися. Загинуло 119 торговельних суден із загальною водотоннажністю в 385.095 брутто-тонн. 89 торговельних суден, назва яких невідома, потоплені мінами. До цього слід приєднати великі втрати вагонами і іншими машинами, загальною вантажопідняття яких дорівнює 1253 залізничних вагонів.

Оправитися від таких втрат не може ні одна армія в світі, в тому числі і радянська.

Створімо Народну Національну Армію!

Україна моя, Україна! — ці слова вимовляються з гордістю українським населенням, бо Україна це наше щастя, наша радість, наша мати. Привик український народ до своєї землі, він її любить, на ній працює, з неї живе.

24 роки хазяйнували на Україні жидо-комуністи. Цю багатородючу країну вони перетворили в країну злиднів і голоду. Як павук пускав павутиння, так і жида пускали туман в очі українському народу. Про жидо-московські брехні, безпросвітне життя українці говорили:

Ой, на горі, на горі
Виросла калина,
Сталін бреше у Москві
Чує вся країна.

У холодному Сибіру, на Далекому Сході можна було бачити нашого трудівника-українця. Це жидо-москва вислала його з рідної землі.

Великий німецький народ прийшов на допомогу українцям. Рідна, родюча українська земля знову стала вільна. Немає вже на ній павука-жида.

Українці ще не забули своїх козаків дідів і пра-дінів, які колись вкрили себе невмирущою славою за вільну Україну. Українська козацька кров ще не перестала битись у серцях нашого народу. Він груддю стане на захист своєї батьківщини.

Дізнавшись про те, що на Україні організовується Національна Армія, українці м. Конотопа і навколишніх сіл з гордістю вступають у її лави, щоб разом з німецькою армією охороняти мирну працю населення. Ця армія щоденно зростає чоловіками від 18 до 50 років, бо вони знають, що зараховані в армію забезпечуються обмундируванням, харчуванням і, крім того, будуть одержувати зарплатню: рядовий склад 5 крб. в день, а комсклад — від 5 до 40 крб., в залежності від звання і займаючої посади.

Українці! Ставайте в ряди Української Національної Армії!

Т. Шамрай.

Народна освіта

За радянської влади завдання школи полягало в тому, щоб виховати дітей в дусі покірливості жидам і комуністам. А про те, щоб дати учням справжні наукові знання, цим мало хто цікавився, в результаті учні були малописьменні.

Школа була під жорстоким контролем жидів і комуністів. Процес вивчення кожної дисципліни був побудований на початках виховання в дусі марксизму-ленінізму. Кожний урок, всю роботу, учитель повинен був наситити виховними моментами. Учитель був знярядям у руках неуків-жидів і комуністів, які вели нещадну боротьбу проти справжньої науки, знищували і руйнували справжню культуру, що здобуло людство протягом свого існування. Знання, що їх одержували учні, були на дев'ять десятих бреханими і на одну десятину перекрученими. Зараз стає зро-

зуміло, чому учні-випускники десятих класів і студенти вищих учбових закладів писали неграмотно і не мали елементарних понять в науці.

Тепер, коли героїчна Німецька Армія розбила жидо-московське ярмо, прекрасна Україна матиме новий справедливий порядок в галузі народної освіти. Народна освіта і школа звільнилася від лженауки марксизму-ленінізму і комуністичне виховання дітей викинуто на смітник історії.

Ми, учителі, маємо тепер право на вивчення кожної дисципліни з її наукових начал, а не виховних. Завдання школи тепер полягає в тому, щоб дати учням наукові знання, виховати їх фізично-розвиненими, прищепити їм практичні навички. Немає сумніву, що вчителі нашого міста і сіл з любов'ю приступлять до роботи в школах.

ШКІЛЬНИЙ

„Добродії з печі“

Коли ви йдете з роботи додому, затримайтесь на хвилину біля міського кінотеатру і уважно прислухайтесь, то до вас долетять такі вигуки:

— А, Іван Петрович! Здра-стуйте!.. Ну, як працюєте? Що нового, гарного... і т. д. і т. інше. А через хвилину той же голос чути в другому місці, третьому, четвертому і т. д. з цими ж вигуками. Але така розмова триває недовго, вона недружна, одноманітна і надокучлива.

Уявімо собі на хвилину такого „добродія“ із заспаними очима, який протягом дня вилежується на печі, а надвечір виходить у місто для ознайомлення з обставинами, затримує знайомих і силоміць нав'язує їм свою набридливу розмову. В такій людині згодом виробляється певна здібність до всяких пісенітниць, балакучості і різних химер.

Читач напевне гадає, що така людина нездібна до роботи. Навпаки, вона високої кваліфікації. То чому ж байдикує? Річ ясна, раз воля, то треба вилежуватись на всі боки, а потім, мовляв, хтось прийде і запропонує йому довгого карбованця за його, так би мовити, золоті руки.

Чи не слід би таким „добродіям“ не чекати на довгого карбованця, не вигадувати від безділля пісенітниць, а злізти з печі і взятись до роботи?..

Г. Бровко.

Редактор Г. О. САХНО.

Загублені або вкрадені документи вважати за недійсні:

Особове посвідчення на ім'я Саталкіна Сергія Степановича.
Особове посвідчення та довідку про місце праці на ім'я Сиваша Івана Євдокимовича.

АДРЕС редакції: м. Конотоп, Красногорська вул. № 4, ТЕЛЕФОН № 162.
Рік вид. 1-й

Вартість номера 15 коп.

Визволення

Орган Управління міста Конотоп

1941 рік
Грудень
2
Вівторок
48

КОЖЕН УКРАЇНЕЦЬ МОЖЕ І ПОВИНЕН СТАТИ ПІД ЗНАМЕНА ВЕЛИКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ІДЕАЛУ, ПІД ЗНАМЕНА СВОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ГАСЛА „УКРАЇНА НАД УСЕ“. ЦЕ ГАСЛО МУСИТЬ ОВОЛОДИТИ МОЗКОМ І СЕРЦЕМ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ, ЯКОМУ ДОРОГА БАТЬКІВЩИНА, ДОРОГА УКРАЇНА.

Виховання нових людей

Німецькі війська привнесли відродження для української нації, відродження в економічному, культурному і духовному житті. Для України встав новий період — період, коли вона мусить створити нові форми державного і суспільного життя та відродити свою національну культуру.

Більшовицьке панування з марксистсько-матеріалістичним світоглядом тримало людей у темряві і варварстві, не терпіло ніяких натяків про духовне життя людини, про її моральне очищення, всілякими способами намагалось знищувати найменші проблєми розуму, найменші іскри істини, без яких не могло бути жодного прогресу, жодного поступу. З кремлівського кубла виходила нечужа віроломна брехня і самовихваляння, як із центру, радіусами розходився по всій країні, сітими обплутуючи все людство. Сотні тисяч агітаторів освоювали людей і примушували їх без жодного критичного почуття вигукувати гасла, які йшли із Москви — про „щасливе“, „заможне“ життя в нашій країні, про „найсправедливіший“ устрій і т. інш.

Вся культура служила для створення реклами, щоб показати себе перед іншими народами, а для своєї країни не давала нічого, коли не приймали до уваги футбольно-патефонних „уроків“.

Мораль була занехана більшовиками і зіпсована на останнє місце. Погляньмо на моральне обличчя наших людей, вихованих 24-річною советською агітацією. Моральний рівень цих людей опинився на авіажнижньому ступені. Особистість людини цілком знищена, забита; людська гідність скасована, принижена. У нас панувало моральне беззаконня і самознищення, дух кар'єризму знайшов для себе найсприятливіший ґрунт. Багато людей у нас стало грабіжниками і лицемірами, які легко могли запродавати своїх батька і матір, щоб врятувати власну шкіру. — Ось таке було моральне обличчя багатьох наших людей.

Діти калічили дітей — з першого класу прищеплювали їм шугучі гасла більшовицьких агітацій, давали

їм поверхові знання, усували на останнє місце дисципліну, натомість дозволялося необмежене право критики учителів, а це виховувало у дітей недобру звичку пущого зазнайства, знехоти, часто хуліганства. І ось із цих дітей виростають люди, обличчя яких ми вище накреслили.

Але тепер настав кінець. Прийшов час нам самим будувати своє життя. А для будівництва нового життя на вірних основах в першу чергу необхідно мати людей, які б його могли будувати. Нам потрібно виховати людей, сповнених національної свідомості, пропитих почуттям власної гідності, високої моральної особистості.

Настав час, коли у людини мусить говорити сумління, коли кожна людина покликана на самосуд — чи справедливо вона живе, чи по-правді вона робить, чи вірно думає. Прийшов час кожній людині будувати своє життя якнайкраще, якнайбільше звертати уваги на свій внутрішній розвиток, на свій духовний прогрес: треба визволити із рабства своє сумління, дати волю йому і дослухатися його. А головне — відчутти дух своєї національності, зрозуміти свою культуру, вивчити і вживати, як рідну, свою мову і, нарешті, навчитися поведінки в передового європейського народу — Німеччині.

І тому велика відповідальність покладена тепер на освітні заклади — школи, які мусять проводити виховання, базуючись на нових принципах, щоб виховати світогляд нової людини, — людини національно грамотної, національно-свідомої, високоморальної, з почуттям власної гідності і колючою метою. Треба розквітати людську особистість і поставити її на належну височину.

Велика відповідальність, отже, стоїть перед педагогами, які перед провідниками цих основних ідей. Тому треба їм добре попрацювати над собою, щоб не захопити їх цей час зневажкою, треба перевиховати себе цілком, сорйняти потрібний світогляд, щоб стати гідними вихователями дітей, достойними провідниками народу — нації, справжніми вчителями істини.

ВІЙНА НА СХОДІ

Від 23 листопада 1941 року

На всьому Східному фронті були досягнуті дальніші значні успіхи. До повідомлення від 19 листопада 1941 року додається, що в цей день, не дивлячись на сильний захист міських радянських військових частин, загону німецьких солдат пощастило зірвати в багатьох місцях важливу залізничну лінію. Під час атаки радянських військ батальйоном був знищений важкий броневик, 2 танки біля 52 тонн вагою. В дальніших атаках цього батальйону і після закінчення бою нараховувалося на місці бою 550 убитих більшовиків. Під час атаки радянських

танків, яка сталася 17 і 18 листопада, були виведені з бою 23 танки важкого калібру і попали в руки німцям.

Від 24 листопада

На Середньому секторі фронту можуть бути відмічені дальніші територіальні захоплення німецькими військами. Німецькі моторизовані частини взяли місто Петровськ, в 50 кілометрах на північно-захід від Москви.

Москва знову зазнала багаторазових тяжких бомбардувань від німецьких озброєних повітряних сил. Були попадання бомб в залізничні споруди в околицях Москви. Намагання ворога прорватися з Ленінграда були відбиті з тяж-

кими кривавими втратами для противника. 8 бронемашин, з них 7 важких, були розбиті Німецька артилерія протягом довгого часу направила свій огонь на Ленінград з дотримання значними успіхами. Німецька артилерія обстрілювала 23 листопада також Севастополь. Снаряди попадали по цілях в місті і в гавані. На побережжя біля Керчі намагались висадитись 2 радянських сторожових пароплавів. Цим перешкодила німецька зенітна артилерія, і 2 пароплави кинулись тікати.

Від 25 листопада

Атаки німецьких озброєних сил на Середньому секторі фронту продовжуються успішно.

3 інших фронтів

но бомбардувались. Під час нападу на британських винищувачів в каналі було збито 7 ворожих літаків. Німецько-італійські з'єднання повітряних озброєних сил напали в Північній Африці на британських винищувачів, з яких багато було збито. Бої в Північній Африці південніше Тобрука продовжуються.

Німецькі швидкісні човни напали на конвоювані судна, які сильно охоронялися, і обстріляли їх, внаслідок чого 4 важко на-

вантажених торговельних пароплави потонуло, загальна тоннажність яких становить 16.500 брутотонн. Пшов на дно й танк, що був на цих пароплавах, вагою в 6.500 тонн. Наші швидкісні човни всі повернулися на свої бази. В приморській смузі Англії затоплено 2 великих торговельних пароплави. В каналі можна вважати знищенням британський швидкісний човен.

В Північній Африці на всіх секторах фронту продовжуються великі бої.

Сполучені Штати зазіхають на сибірське узбережжя

Японська газета „Хугай жюгіо Шімбо“ констатує, що доля Москви тісно пов'язана з становищем на Далекому Сході. Беручи до уваги японо-советський пакт про нейтралітет, зовсім не потрібно було б японському уряду концентрувати велику кількість військ на советському кордоні. Однак Совети зосредили великі контингенти армій на Далекому Сході. Японія не розуміє такої позиції. Японія не знає також, в якій мірі Англія і Північна Америка підтримують Совети. У всякому разі було б безумством, коли б вони байдуже ставили до британсько-американської допомоги Советському Союзу.

Цікаве ставлення однієї японської газети до американського постачання Советам. Америка постачає Советам не тільки товари, вона відбудовує також опорні пункти на сибірському узбережжі, так пише газета „Кокумій Шімбо“. Америка зводить воєнні спорудження в такі порти,

які через кліматичні і транспортні умови зовсім не підходять для перевезення товарів вглиб советської країни. Очевидно Америка обрала саме ці порти для того, щоб спорудити військові опорні об'єкти на Північному Сході азійського континенту. „Кокумій Шімбо“ підкреслює, що Японія, з міркувань захисту країни, не залишиться байдужою, коли Сибір перетворюватиметься в склад воєнних матеріалів.

Англійські коментатори, розглядаючи становище на Далекому Сході, вважають, що Сполучені Штати не аступлять у війну в разі виникнення японо-советського конфлікту.

Дипломатичний кореспондент газети Вервон Барлейт, депутат нижньої палати, заявив у своїй промові, що Англія звинувачуватиметься від свого стражданого ставлення до Сполучених Штатів. Сполучені Штати не досить зробили, щоб стати арсеналом для звільнення, коли вони на-

готовляють воєнні матеріали тільки в межах виробництва і споживання предметів розкоші.

Спеціальний кореспондент газети „Скріпунк“ у Тайпї, який повернувся з Гонконгу, повідомляє, що майже всі британські воєнні кораблі, які до цього часу мали базу в Гонконгу, залишилися вгаданій порт. Можливо, що ці воєнні одиниці сконцентрувалися в Сінгапурі.

До цього часу 238 японських підданців залишилися англійською колонією Гонконг. Вважають, що в колонії є ще таке саме число осіб, які майже всі без в'язку вилітуть з Гонконга, закінчивши свої торговельні справи.

Японський консул в Ефіопії, як і весь персонал консульства, також залишають Ефіоп і виїжджають до Бендер-Жиджур у Перській затоці, де підготовлено японських пароплавів для перевезення японських підданців з усіх країн Близького Сходу.

(Коментар центур)

Переживання

Інженер Володимир Трохимович Такар, що народився в Мінську в 1897 році, який був вивезений більшовиками і якого примусили вступити на військову службу в червону армію, розповів німецьким солдатам і офіцерам після того, як його знайшли, про таке своє переживання:

— Я звільнився з пазу річ червоної армії втечею, заховавшись в лісі поблизу Тули, разом з іншими втікачами. Ми жили в землянках, які були добре замасковані зрубаними деревами і гіллям; одного разу ярівці ми почули адалека бойовий шум. Оповіді, коли ми осмілились трохи вийти на свіже повітря, ми побачили цени німецьких стрільців, які поволі через поля посувались до нашого лісу і не видивлялись нас дуже захопило.

З яким спокоєм і як обдумано йшли вперед німецькі бійці, це не піддається описанню; минуло небагато часу і підійшли до нас перші німецькі солдати і дали нам, напівголодним людям, хліба і консервів.

Одну жінку з сльозами радості на очах схопились за мене і все питала: чи правда це, що німці-визволителі тут і що зрідчому пригніченню більшо-

вікі прийшов кінець. Ми не могли розмовляти з німецькими солдатами тому, що ні ми їх мови, ні вони нашої не знали, але ми могли тільки безперервно потискувати їх руки, які нам лизовителі-мці так з охотою простягали. В їх очах проглядало приховане почуття і у іншого суворого хороброго воїна також на очах блищали сльози.

Потім ми бачили, як проходила перед нами вся німецька армія, ми захоплювались нескінченними рядами піхоти і артилерії, бронетанковими, зенітними гарматами, загороджувальною артилерією і багатьма тисячами мотоциклістів, і при цьому видивлялись ми міркували, яка сила в німецькій армії. Так ми могли бачити поблизу всі машини і гармати, броневики і інші, могли дотикатись до них і багато в самих німецьких солдатах було показано. В червоній армії все і для всіх було таємницею. Там всюди панувало підозріння і недовіря. Але тепер все це безповоротно минуло і Німеччина звільнила нас.

Це було саме чудове переживання в моєму житті!

(З німецького повідомлення від 24 листопада 1941 року, переказано Альтмантом-Оберлейтенантом Вольфом).

Німецькі атаки виявились дужчими, ніж англійці чекали

(274) Англіійський морський міністр Александер змушений визнати, що німецькі атаки, не зважаючи на

східний пох'д, стали інтенсивнішими, ніж англійці могли сподіватися.

Як живе німецький робітник

Німеччина є майже єдиною країною в світі, де належно поставлено справу робітництва. Тут робітник має відповідну пошану й опіку. Недарма говориться, що Німеччина є краєм працівників.

По приході до влади націонал-соціалісти поставили собі найпершим завданням—забезпечити всіх безробітних працею. Протягом кількох років понад 6 мільйонів людей позбулись найбільшого лиха—безробіття. А тепер у Німеччині працює ще понад 2 мільйони чужоземних робітників.

Німецьке робітництво організоване в Дойче-Арбайтсфронт (Німецький фронт праці, скорочено ДАФ), яким керує д-р Роберт Лей, один з найближчих співробітників Фюрера Великої Німеччини. Через ДАФ Німецька держава піклується про своїх робітників.

Особливу увагу ДАФ приділяє важливій справі охорони здоров'я й прагнє, щоб фабрики й заводи були обладнані так, як цього вимагають інтереси охорони здоров'я робітника.

«Краса праці»—ось одія з найважливіших гасел ДАФ'у. Заводи і фабрики мають широкі, просторі зали з великими вікнами, в них завжди чисто, свіже повітря. Перерви на обід проходять на свіжому повітрі, а не в закутках, задушливих фабрично-заводських норах, як це було в більшовицькій Росії.

Важливым завданням ДАФ'у є також фахове

виховання робітництва. Всі повинні бути кваліфікованими робітниками!—це гасло ДАФ'у поступово реалізується за допомогою шкіл, курсів та фахової літератури. На що справу ДАФ ве шкодує коштів Шоміся виходить 85 фахових журналів з різних галузей промисловості загальним тиражем в 1.700.000 примірників. Крім цього видається багато фахових книг та брошур-лекцій з окремих спеціальних ділянок праці. На великих підприємствах організовано цілий ряд курсів перекваліфікації, на яких спеціалісти вищого рівня навчають молоді кадри робітників.

Велику роботу провадить ДАФ по будівництву житлових приміщень для робітників. За містом можна бачити цілий ряд гарних будиночків з городом, де робітник вирощує квіти та городяни. Він є власником землі, а не пролетарем.

На свіжому повітрі, в приватному приміщенні провадить робітник своє дозвілля. В родинному середовищі він набирає шораз більше сил і енергії для дальшої праці. Духовне життя німецького робітника також стоїть на дуже високому рівні. Він щодня читає часописи, журнали, книги, систематично відвідує театри та кіно.

Німецький робітник є членом різних організацій і чимало свого часу присвячує громадській діяльності.

Дуже добре поставлена справа відпусток. Їх організовує окремий відділ ДАФ'у—«Крафт дурх Фрой

де» («Сила в радості»). Під час відпустки німецький робітник подорожує по своїй батьківщині, а також дуже часто їде до сусідніх країн, як, наприклад, до Італії і т. інш.

КДФ влаштовує для робітників під час відпустки прогулянки по морю, в норвежські фіорди, подорожі на Мадеру і т. д. Ці подорожі обходяться робітникам дуже дешево. Шестиденна подорож по Німеччині, включаючи харчування, розваги тощо, коштує 17—40 марок.

Відпустки надаються двічі на рік. КДФ має свої філії по всій країні. Він також організовує виставки, концерти, лекції і там дає духовну поживу для німецького робітництва.

Натежко дбають в Німеччині про матеріальні потреби. Мати-робітниця користується великими правами і має велику пошану.

Добре поставлено справу соціального забезпечення. В старості робітник одержує пенсію. Йому не треба журитися за свою «чорну годівню», бо все потрібне йому забезпечить держава. Тепер ДАФ займається підготовкою великих соціальних реформ на майбутнє. Найголовніші з них: забезпечення в старості, будова робітничих осель тощо.

Німецький робітник відчуває дбайливе піклування держави. Тому то він разю вміє поводитись на кожній заклад свого проводу—проваду країни, де панує справедливості і добробут. (із газети «Українське слово»)

Таємниці кремлівського двору*)

Протягом багатьох років більшовицька пропаганда намагалася нав'язати всім образ найскромнішої, найчистішої людини—«любимого вождя народів» Йосифа Сталіна. І мало хто знає, як в дійсності виглядав цей безмежно шанобливий володар Кремля, якщо з нього зрвати маску. Його потай прокидало не лише населення, але й серед найдовірливіших осіб знаходилися люди, які намагалися усунути його криваву владу.

В Москві жив Мартін Ніссен єдиний в світі фотограф, якому дозволялося підходити до Сталіна на відстані парі кроків. Сталін, глибокий боягуз в душі, ненавидів фотографуватися, бо хто його знав, що може міститися в тіні його очей? І з цієї багатої ірени Ніссен апарат не

кельну машину, і лише його необережний, нервовий рух призвів до передчасного вибуху, від якого загинув і він, і всі, хто був у кімнаті, де він чекав на виклик Сталіна.

«Любимий вождь» добре знав, яка ненависть до нього палала в серцях народу, які прокльони шепотіли вуста, коли їх не примушували до офіційних лестощів. По шістнадцять—вісімнадцять годин просиджував він біля свого столу, боячись щось пропустити, про щось не дізнатися. Де б він не був, його постійно охороняли і його охорона змінювалася так часто, як і керівники ГПУ—НКВД. Коли впавав Ягода, Ежов змінював охорону на козаків, яких спільно призначали літаками. Коли впавав Ежов, Берія замінював козаків китайцями, китайців—замінювали стрункі грузини, далі з'явилися мовчані естонці. Ніхто не тримався довго. Сталін нікому не довіряв.

Щороку їздив він на Кавказ лікуватися сірчаними ваннами. Для цього було збудовано дев'ять бронепоездів, схожих один на одного до останнього гвинтика. Що три поїзди мчали з найбільшою швидкістю трьома різними дорогами на південь, і ніхто не знав, який саме маршрут обрав Сталін, і в якому з поїздів він їде. Всі вокзали були оточені вартою, але однаково ніхто не міг би побачити Сталіна, бо вагони не мали вікон. Так їхав генеральний секретар партії, не наважуючись навіть глянути на країну, якою він так жорстоко управляв, і кіно було його єдиною розвагою в дорозі.

Лише кілька разів на рік советський народ міг побачити Сталіна, а саме на Червоній площі під час парадів у Москві. Але чи справді та людина, що стояла на трибуні і вітала довгі лави червоної армії демонстративно, була Сталіном, не знав ніхто—обережний володар Советського Союзу мав чотирьох двійників.

Коли на запрошення Кремля в Москву приїхав з Відня професор Венкебах, спеціаліст-кардіолог для того, щоб оглянути Сталіна, його дуже привітно зустріли Лазарь Каганович. «Я мушу попередити вас, — сказав він професорові, — дещо здається вам досить дивним, але ми не можемо обійтись без цього. Ви оглянете п'ять осіб і на кожну подасте ваш висновок у письмовій формі. Хто саме з п'яти буде Сталіном, ми вам не скажемо».

Венкебах був дуже здивований; йому здавалося, що він добре знає обличчя Сталіна з газет і журналів. Але незабаром він переконався, що помилявся. Перед ним стояло п'ять Сталінів, однакових на зріст, однаково мовчазні, з однаковою присадикуватим

постаттю. Безперечно, це були не абсолютні двійники, але вони надзвичайно

нагадували один одного. Професор оглядав їх, пишав свої висновки і виїждив до Відня з почуттям чогось неприємного на душі. А тоби Сталін тепер добре знав про стан свого здоров'я.

Проте, він поводитись дуже обережно: всі страви, які попадають йому на стіл, старанно перевіряють і дають покуштувати спеціальним людям, перш ніж подати диктаторові. Він їсть похмуро і поспішаючи, типично падає за столом, на якому стоїть ознака триумфу Сталіна—обидні серпик царської родини.

Сталін самотній, але ця самотність він прикриває себе сам. Товаришів молодих літ, учасників перших боїв, він забув або заслав у рідні краї, і лише одна людина поділяє його долю — Лазарь Каганович.

ПРО РОЗВИТОК МІСЦЕВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

Кожний день приносить нові успіхи в справі відбудови народного господарства. Місцева промисловість вибирає все більші розміри. Підприємства розвивають свою діяльність, від чого збільшилося надходження в промислову сферу широкого асортименту. В зв'язку з попитом на товари, розвиваються підприємства, які займаються виробництвом шкіри, тканин, одягу, взуття, а також інших предметів широкого асортименту. Ці підприємства розвиваються, що дає змогу кожній місцевості мати свої товари, а також і товари, які вивозяться в інші райони.

В даний час в управлінні місцевої промисловості обговорюються пропозиції про те, щоб організувати виробництво сільськогосподарських машин (тракторів, комбайнів) для забезпечення потреби міських жителів в машині. Цих машин в місті дуже мало, і це створює великі незручності. Із цього можна зробити висновок, що в місті треба організувати виробництво машин.

ДО НІМЕЦЬКО-ФРАНЦУЗЬКИХ ГОСПОДАРСЬКИХ ВЗАЄМИН

В останні дні приїхали до Берліна 15 делегатів французької автомобільної промисловості, що мають взяти участь у німецько-французько-італійській господарській конференції. На-

Також обговорюється думка про те, що в місті є запас тютюно-сировини, який реалізує торговельно-промисловий комплекс. Значні запаси цієї сировини є на периферії в таких селах, як Делітка, Малий і Великий Самбір і інших. Багато в тютюнової фабрики для переробки цієї сировини.

В обшивних дворах Котопольського і Дубов'язівського районів багато в картоплі, яка примерзла від різких морозів. І тому з'явилася думка використати цю картоплю в горіччовому виробництві, а також і в виробництві крохмалю, попит на який в даний час дуже великий.

Є відомості, що в місті, як по району заходиться багато різної утильсировини в вигляді металолому, гумових шин і інш. Необхідно організувати збір і використання цієї утильсировини в наших підприємствах, бо це забезпечить наш будівельні ресурси.

Іде обговорення також про те, щоб використати запаси вівни, які маємо для виготовлення теплих хусток, пледів, а також жіночих беретів.

Немає сумніву, що всі ці пропозиції відділу місцевої промисловості проведуть в життя.

В. Кондрацький.

ІСТОРИЧНА ПРАВДА

Ідеологи жидівського комунізму, більшовики та їх прихильники — жиди писали цілі горні книг, проєкти, плани з метою улаштувати соціалістичне масове приховані справжню дійсність. Комунізм, оснований на брехні і лицемірстві, які прикривалися жорстокою експлуатацією, ворожим правді, а якщо хотіли насильством на це, він прикривав його на голод, тюрму, забуття.

Чому комуністична наука з такою упорністю, всупереч тисячелітньому існуванню релігії, вела жорстоку боротьбу проти релігії? Тому, що призначити релігію — це значить призначити історичну правду. А призначити історичну правду — значить похитати вічення жидівського комунізму.

Характерним для культури всіх славянських народів є запровадження християнства на Русі. В 988 році Володимир дав християнську релігію в Київській Русі. Одночасно з прийняттям християнства він наказав знищити ідолів — поганських (языцьких) богів. Разом з християнством народилися перші ознаки культури — грамотність, писемність і література. Разом з християнством з'явилися кам'яні палади, терени, церкви, архітектура, мозаїка, іконопис, живопис. Нарешті з'явилися художники, скульптори, ювеліри.

Отже, запровадження християнства сприяло культурному розвитку Київської Русі. Чого варто твердження більшовиків, що запровадження християнства змивало тільки обради (поганських) на обради християнські? Коли величезний зріст культури, що стався на основі прийняття християнства, пояснювати як зміну релігійних образів, то чим можна пояснити руйнування і знищення культури жидів і комуністів. Очевидно, тільки поверненням від християнства до ідопоклонства, з тією лише різницею, що місце старих ідолів Перуна та інших зайняли нові ідоли Сталін і його подібні. Але історична правда говорить: не жалійте ідопоклонників, розбийте їх алтарі, розійте і спаліть ідоли їх, щоб культура наша не загинула.

Шкільний.

Селяни, виконуйте хлібозаготівлю!

Хлібозаготівля, особливо в даний момент, має величезне значення для держави. Хліб потрібен для армії, яка захищає наше мирне життя, він також потрібен для робітників, які працюють на відбудову нашої промисловості.

Плани хлібозаготівлі, що їх одержали обшивні двори, на три чверті менші, ніж ті, що їх мали раніше колективні. Це дає змогу кожній обшивній двору не тільки виконати повинний план хлібозаготівлі, але й виконати його своєчасно. Більшість обшивних дворів вже виконали понад

50 проц. плану хлібозаготівлі. До таких слід віднести обшивні двори сіл Шаповалівки, Кузьків та Совинки. Селяни цих сіл одразу ж після проведення молодіжки почали здавати хліб на пункт Заготзерно. Однак слід відмітити, що селяни таких обшивних дворів, як ім. Шевченка, с. Бочки, «Сільна нива», с. Бондарі, ще не приступили здавати хлібозаготівлю.

Селяни, пам'ятайте, що своєчасна здача хліба державі прискорить проведення відбудови народного господарства нашої країни.

Деякі зауваження до виховання дітей дома і в школі

Настав для України довгожданий час — час великого відродження. Великі завдання і велика відповідальність покладається на цей час. Колосальні труднощі стоять перед людьми цього часу. Тому то і славний їхній шлях. Велика відповідальність стоїть і перед провідниками культурно-виховної роботи.

Школам треба забути старі методи виховання — бивати в голови учням комуністично-загартувальні ідеї та улашувати безчесних «вождів» радянської влади. Треба назавжди забути один з бездарних і найганебніших витворів людства — «Короткий курс...», на «пересип» якого витрачено тисячі тонн паперу.

З огляду мусимо ми пригадувати ті дні буття, коли ми, що вони для нас відійшли в минуле.

На моральне обличчя дитини, на її духовний розвиток, на віддихання

її національних почуттів, способи її поведінки у суспільстві, у школі, вдома, на її ставлення до старших — мусить бути звернена головна увага.

Але коли буде виховувати лише школа — цього замало. Треба, щоб і сім'я, ця перша найпростіша суспільна одиниця, через яку дитина починає знайомство із світом, і яка дає їй загальне спрямування на все подальше життя, втрутилася у виховання дитини. Сім'я мусить дати дитині основне спрямування щодо розпізнавання добра і зла, сім'я мусить прищепити дитині почуття любові до людей, милосердя, чесності, правдивості, а також розвивати у дитини любов до своєї батьківщини, до своєї мови, любов до своєї культури. Сім'я мусить допомагати школі у вихованні свідомого громадянина.

В. Чорнодуб.

Ще в 1930 році в Кремлі зійшла нова зірка — до саміх верхів влади позавчисто просуватись Лазар Каганович, один з тих комуністів, які так до вдоволи Сталіну — представник молодшого покоління, не обтяжений спогадами про Теліну й Лазаря громадянської війни, кабінетний працівник, до цього ж досвідчений інтриган, для якого немає нічого божа, крім Сталіна. З 1926 року Каганович — генеральний секретар комуністичної партії України, але він не користується тут любов'ю і шанованням. Петровський від нього бажає, щоб новий секретар провалився в море і суперечки з ним сталися сильні, що Каганович мусив розпрошати в Києві. Проте, він на жоден нічий не втрачає, стає третім секретарем партії. Першим секретарем Сталін призначив Мо-

лом по 18 годин, але за все життя нічого не вирішила самостійно і принципово не висловлює власної думки. Каганович чудесно вміє догодити Сталіну, вміло поєднуючи покритість, якої вимагає диктатор, з власною думкою, яка йому импонує. За короткий час Каганович вдерся до найінтимнішого кола Сталіна.

Проте, влаштувавши свою кар'єру, спритний жид не забуває й про численних родичів. Один брат його — Михайло, стає наркомом оборонної промисловості, другий — Юлій відіграє провідну роль у державному видавництві, нарешті четвертий з братів — Арон завідує в Києві п'ятдесятьма харчовими раціонами і керує міською радою, не займаючи там ніякої офіційної посади. Брат № 5 і брат № 6 відіграють неабияку роль в текстильній промисловості. Натів іду-

дичі, що мають менші посади, але не менші прибутки.

До «кагалу» Кагановичів належить ще одна дівчина, красуня Рейза, але її Лазар тримає «про запас». Він знає, що великий і добрий вплив Надії Алілуєвої, дружини Сталіна, зменшується день-у-день і, коли він зовсім зникне, на сцену виступить Рейза, яка покищо працює в наркоматі важкої промисловості і так вміло виконує завдання брата, що диктатор Росії вимагає від Орджонікідзе, щоб в усіх справах до нього звертались через її приваду дівчину. А Лазар задоволено всміхається і терпляче чекає, коли Алілуєва зробить якийсь остаточний промах. І справді, довго чекати не доводиться...

Одного разу Сталін з дружиною був у гостей у Ворошилова. Це один з дуже рідких випадків, коли Сталін з'являється в

приміщення в Кремлі. Але товариство зібралось вже надто добірне — тільки кілька найвидатніших вождів більшовизму. Між ними був і старенький Калінін, якому не дозволяють розкрити рота в державі, де він відіграє роль приємного різьбленого діла, лише роздаючи ордени і медалі. Будучи в неофіційній обстановці, він пожадливо схопився за можливість поговорити з генеральним секретарем і, поцінуючи борідку, несміливо почав: — Я чув про деякі труднощі... Але зараз же знімаю під холодним диктатором і поспішив додати: — Звичайно, це тільки чутки...

Так, але ці чутки безперечно вірні, — раптом забринів у кімнаті дзвіний голос Алілуєвої, — і я дивуюсь тільки, як утримуєся вона до чоловіка, — як може жінка знати про все і нічого не казати, щоб таке ні-

лось в нашій країні.

І невгамовна злива обвинувачень і докорів потекла з її вуст. Сталін спочатку слухав її мовчки, потім зосміхнувся і промовив насміхливо: «Можна подумати, що з якою говорити Крупська. Може ти гадаєш, що для тебе я зроблю виняток? Будь певна, що у товариша Ягоди в разі потреби знайдеться камера і для тебе».

Алілуєва замовчала. Незабаром Сталін підвівся і розпрошався: невідомо, де він провів наступні години. Алілуєва лягла спати, залишивши на столі записку для служниці з проханням збудити її наступного ранку о 9 годині.

Вранці, коли до неї ввійшли, вона лежала мертва в ліжку. Коли Каганович приїхав до Сталіну, то трагічно закінчився його візит. Сталін, який був у дуже поганьому настрої, сказав: «Вона жінка, яка не може знати, що таке любов».

„Перемога“ за нами

„Наша справа справедлива,
Наша техніка—на диво.
Перемога нас чекає!
„Мудрий“ Сталін так гукає.
„Тож вперед, вперед, вперед,
Поганяє Сталін раба,
І, вийшовши у азарт,
Лізе „доблесно“ назад.“

Сміхотворна і безглузда брехня

(312) Недавно Сталін виступив з промовою, в якій, між іншим, заявив, що до кінця військ він втратить лише 378000 чоловік. Немає сумніву, що далеко більше, як 3 мільйони советських бійців залишилися за морем, хоч це зовсім не заважає павові Сталіну сміхотворно і без-

глуздо брехати. Далі жалкує він, що Німеччина не має другого фронту. Через відсутність цього фронту німці можуть розпрошувати свої сили і мають можливість бити Союзи. При цьому англійська газета „Дейлі мейл“ констатує, що слова Сталіна є не що інше, як виклик.

Викорчуємо з життя крадіжки

Багато негативних звичаїв залишилися в Україні після війни. Хто ж як не вони обкрадали підприємства і установи, а на ринку всякими неправдами обдурювали селян. Недаром поміж народу ходило прислів'я: „Хто вкрає руб, того віддавали під суд, а хто тисяч двіст, того держали для честі“. На допомогу жидкам у крадіжці прийшли комуністи. І утворився блок жидо-комуністів, який почав діяти відкрито і закрито. Державне майно розкрадалося вдень і вночі. А щоб було на кого звернути, тобто перенести із хворої голови на здорову, жидомосква написала постанову, в якій суворо забороня-

ли навіть малі крадіжки. Проте ця постанова жидів не стосувалася, бо „вони крали і їх не карали“. На превеликий жаль, що жидівську звичку і деякі українці запозичили. Користуючись руйнами війни і евакуацією, окремі громадяни почали забирати майно із підприємств, а також із квартир тих, які евакуювалися. Це говорять про повну відсутність у таких людей почуття совісті й поважання до суспільної і чужої власності. Звичайно, що зараз такі явища ні в якій мірі неприпустимі. Крадіжничі звичаї треба повністю викорчувати з життя.

В. Визволений.

У село приїхав уповноважений...

Голова Політської сільради сидів у своєму кабінеті замислившись, вiano, що щось серйозно думав. Але думку його перервала людина, що протронула увійшла до кімнати. — Я уповноважений з райпарткому,— почувся грубий голос. — Дуже добре, що ви приїхали, а то далі я сам ніяк не придумаю, що з ними робити,— жалівся голова сільради. — З чим? — раптово запитав уповноважений. — Та з тим же, як не з одноосібниками. — Нічого, по цьому питанню я і прийшов. Метайно викликай їх всіх до мене, я з ними розрахуюсь, як повар з котом. І через годину на вулицях лунав голос виконавців. — Говарши Паніто, терміново йдіть у сільраду, вас уповноважений викликає. — Як самі не з'являться, то скажати викликати і привести,— чути як другий гукає. — Селіни, одганяючи у попередній, йшли в сільраду. — Делі терміни, я вас не будирирайте, що вам крадіжничі звичаї, чи не в

світлі не жити,— говорив уповноважений старенькому селянинові. — Ну, чого ж ви мовчите, відповідайте. Не хочете йти в колгосп? Селіни все мовчав. — Посадіть цього контрреволюціонера,— стукнувши кулаком об стіл, крикнув уповноважений. Так один за одним викликали селіни в кімнату, де сидів уповноважений райпарткому. А звідти вже повертались під конвоем заарештованих. — Не другий день уповноважений присутній від сів до діла. Велі партиї, члени сільради, мов собаками, бігали по селі і забирали у селян, все, починаючи від огорожі, кімнатних хатинах і скотині. На крик жінок і дітей ніхто не звертав уваги. А чоловіки того ж дня і супроводі двох міліціонерів відправлено в Київський тюрем. Жінки з літнім голі й босі прийшли в Київот. Делі з них стали прибиральницями в школах, літературі і інших установах, а чоловіків так не чути і до сьогодні.

О. ЛОВЕНЦ.

державний український правопис

При інституті мовознавства Української Академії Наук організована комісія з представників Академії, відділу освіти обласної управи, відділу освіти місцевої управи, представників видавництва і періодичних видань, що має розглянути і вирішити в найближчий час питання про державний український правопис. За більшовиків розгляд державного українського правопису протягом останніх 4—5 років марнувала урядова комісія, призначивши тим до повної плутанини в газетах, журналах і навіть у підручниках різних попередніх правописів і наявних проектів правопису.

Комісія розпочала роботу і просить установи, організації та приватних осіб подавати з приводу правопису свої зауваження—в письмовій формі або усно,— на адресу: Фундуклівська, 15, інститут мовознавства.

Створення

Всеукраїнської учительської спілки

І листопада під головуванням проф. Штепи відбулося друге засідання ініціативної групи для відновлення Всеукраїнської учительської спілки.

Спілка ставить своєю метою об'єднати всіх працівників-українців вищих, середніх і нижчих шкіл, науково-дослідних і культурних закладів. Це дасть можливість краще виховувати українських дітей і молоді, щоб підготувати з них (свідомих, працьовитих і високодейних синів своєї нації).

Одним із важливих завдань спілки є також зміцнювати в питаннях освіти, культури та економіки.

До обрання тимчасового управління спілки увійшли: професори Штепа, Марківський, доктор філологічних наук п. Ділов, фунда-

тори спілки, що існували в 1917 р. п. Крупиский та проф. Терпило, науковий росітань п. Білик та ін.

На голову тимчасового управління спілки виступив обраний проф. Терпило, на відповідального секретаря—доктор філологічних наук г. Ділов.

Спілка тимчасово прова-

В одній кишені смеркало, а в другій—світало

Перед нами відомість зарплати робітників Конопотського електрометалургійного заводу за 1940 рік. Ця відомість не більш не менш складається з 90 граф, які розбиті на три групи. Що ж то за групи? Читаємо їх. 1. Кількість людино-годин. 2. Належить зарплати. 3. Утримується.

Дві останні групи злишимо, розглянемо третю графу. В графах цієї групи пишеться: а) прибутковий податок, б) культзбір, в) держпозика, г) штраф, д) за необережне ставлення до інструменту, е) прим-бюро, ж) виконавчий лист і т. інш. і т. д. А всього таких граф у групі „утримуються“ аж 27.

Коли дивитись графу „разом належить“, то ще можна помиритись з зарплатою робітників. Але коли подивитись в графу „видано за руки“, то аж мороз поза шкурою ходить. Чому? Про що тай-ву говорять графа „утримуються“.

Робітник Н. за першу половину лютого 1940 року заробив 151 крб., не записано і в графі „належить“. Дивимось в графу „утримуються“: прибутковий податок—3 крб. 07 коп., культзбір—2 крб. 67 коп., держпозика—15 крб., за промисловість—37 крб., виконавчий лист—37 крб. І за необережне ставлення до інструменту—10 крб. В останній графі „разом утримується“ написано 104 крб. 69 коп.

Однак це ще не все. Робітник Н. повинен заплатити за квартиру, за світ, за воду, членські внески і т. інш. і т. д. Що ж залишається робітнику Н. для прогонування своєї сім'ї? Майже нічого. На хліб і то не вистає, не говорючи вже про продукти. Докази будуть зайвими, бо, напевне, кожен трудівник знайомий з графою „утримуються“.

Г. Бровко.

Що не голова, то без голови

Переглядаючи сторінки минулого керівництва, здається, що йде непряма та непролазна бур'янина. Що не керівник, то і лопах; кожний мав голову і був без голови, тобто замість голови було щось подібне до гарбуза, напхате якимсь ганчір'ям.

Щоб в цьому перекона-тись, слід розглядати з першої сторінки. Голова колгоспу, голова сільради, голова кооперації—то вони були? Гульвіси, бандіти, або навіть повії. Не краще було і в районному керівстві. Голова міськради, РВК, міськплаву та й усі голови підприємств і установ, хто вони були? Малописьменні, або майже малописьменні, крім того безглузді бездарі. Велі вищегадані лопахи, маючи при собі „хлібні картки“ (партквитки), виключно жили чужим розумом. Вони

лише вчилися добре гавкати, а буди, навіть—то вони й самі не знали. Деліно казали селяни, що мовляв, „гавкає, як сільська собака в заборі“.

Чи не боляче було інженерам, технікам і іншим кваліфікованим службовцям, коли ними керували аграві підліпуватих недоумків? Мало того, що це орава плуталась під зонтами і заважала в роботі, вони пізачо ганьбили на кожному кроці чесного працівника, віддавали до суду або, запламувавши, виганяли з підприємства чи установи.

Проте, жидівський, влади були вигідні такі керівники. Для чого? Відповідь проста: всяке сміття легко летить за вітром. Отже, вони керували ними, як вправна пряха веретеном.

О. Байдарка.

Протезний завод

Протезний завод м. Києва відомий не тільки на Україні, а і в Криму і на Кавказі. Він виготовляє лікувальну апаратуру для лікування хворих на кістковосуглобовий туберкульоз, протези та різні механічні прилади.

Московські більшовики частково зруйнували завод, вивезли деякі машини, прилади, цівфабрикати та шматки.

За допомогою німецького командування працівники заводу поновили устаткування та обладнання цього підприємства. Зараз Київський протезний завод працює.

Втрати англійського повітряного флоту

(280) За англійськими даними протягом 26 місяців британський повітряний флот втратив 17.000 чоловік.

Редактор Г. О. САХНО.

Збігло доша жеребчик, гніздо масті. Про місце перебування дошати просить сповістити в со-лю Совієни, О б ш и н и я днр № 2.

ПРАВЛІННЯ.

ВИЗВОЛЕННЯ

ОРГАН УПРАВЛІННЯ МІСТА КОНОТОПА

Рік I

П'ятниця, 5 грудня 1941 року

Ч 9

ВІДОЗВА

Селяни!

Ми, німецькі солдати, прийшли до Вас не як вороги, а як визволителі від більшовизму. Якщо Ви будете чесно співробітничати з нами при новому будівництві Вашої батьківщини, Вам і Вашим родинам будуть забезпечені мир, свобода і порядок.

Селяни!

Час настав! Служіть своїй власній справі!

ВІДОЗВА

Селяни, робітники і трудящі!

Більшовицький терор зламаний! Совєтські заправи-ла вигнані з Ваших областей. Розкріпачення російської землі продовжується. Росія на шляху до нового порядку і будівництва. Московським гнобителям більше не бути—вони ніколи не повернуться в звільнені області.

Ви вірили в Бога, і тому кремлівські кати переслідували Вас і Ваші родини.

Ви не вірили в нових богів—Леніна і Сталіна—і Вас за це на смерть карали або зсилали на каторгу.

Німецькі війська назавжди звільнили Вас від цього рабства. Вони повернули Вам право на вільне християнське віросповідання.

Німецька влада буде шанувати і захищати це право.

Отже—Ваші священники знову можуть відправляти богослужіння, хрестити, вінчати і ховати за Вашим звичаєм.

Звільнений нарід знову може дякувати Господа Бога у своїх церквах.

Селяни, робітники і трудящі!

Адольф Гітлер знову повернув Вам право вірувати в Бога, якого намагалися усунути Ленін і Сталін.

Адольф Гітлер спас Германію, він благословен спасти і Вашу велику батьківщину!

Адольф Гітлер бореться за право і справедливість. Війська його нещадно знищують Ваших гнобителів і катів. Ви і Ваші родини будете жити в мирі і безпеці. В майбутньому Вам нічого боятися переслідування і закріпачення.

Церкви Ваші знову відкриті; Ваші священники знову можуть хрестити і вінчати Ваших дітей за Вашим звичаєм. Геть більшовицьку систему, яка опаскувала Ваші церкви!

Німецькі війська несуть Вам волю!

За Вами справа стала. Допмагайте закріпляти новий устрій!

Перемога Адольфа Гітлера.—Ваша перемога!

Допмагаймо
Німецькій Армії
продовжувати
боротьбу

за визволення народу

Німецька Армія визволила український нарід спід ярма більшовицьких катів. Нарід вільно дихнув і заходився будувати своє нове, щасливе життя, свою культуру.

Але не весь український нарід здобув цю довгождану волю. Багато українських людей (понад мільйон) ще перебуває в пазурах жидо-московських катів і терпить тяжкі муки. Це цвіт української нації, який більшовики намагалися розтоптати, знищити, це щирі й хоробрі борці за визволення України, які стали жертвами червоного терору жидо-московських катів і зараз перебувають в ув'язненні та заслання поза межами України.

Багато тюрем ізоляторів переповнені нашими братами, там вони не мають ніяких зносин із зовнішнім світом і терплять жахливий тюремний режим. В далеких концентраційних таборах, які містяться на Далекому Сході, в північних краях, в Сибіру, на Камчатці, на Печорі, на полярних островах, — в краях страшного холоду й темряви, де півроку зовсім не світить сонце, а температура зимою досягає—50—70 градусів, в цих місцях наші українці примушені спокутувати свою долю. Працюють вони в шахтах, на будівництві шляхів, на земляних роботах, де панує тяжка примусова праця з високими нормами виробітку і стахановськими методами виснаження. Живуть вони в бараках та брезентових шатрах, голодні й напівроздягнені. Серед них панує велика смертність.

На цій радянській каторзі перебуває багато людей "безстечних" т. зв. "кулаків", які вислані разом з родинами навіки в країну темряви й холоду.

Отже, процес визволення українського народу ще не закінчений. Непереможна Німецька Армія продовжує війну з жидо-московськими гнобителями, тому, українці, вступаєте до лав Української Національної Армії, допомагайте Німецькій Армії в її боротьбі, зміцнюйте оборону свого краю, визволяйте своїх братів!

В. ВИЗВОЛЕНИИ.

ВІЙНА НА СХОДІ

Від 26 листопада 1941 року

Насупи на Середньому дабнішчині секторі супроводжується 2 радянськими територіальними загонами. 2 радянські вєвних пароплави направили на ських вєвних пароплави пішли на

[illegible]

А 27 листопада 1941 року

Бровечанинами німецьких дивізій під час зйави взято реляційські сильно укріплені пункти при сильних вярках ворога. Контратака ворога прывела до танкового бою, пры чому були прорываві дывізіі бльшовіків. Выед день знято німецькімі війскамі 14 роісичіх укріплєних пуктів. Німецькі повітряні озброєні сїли прывїзавї в бою на бою і війскамі вїнїшувавї в бою на зємї мавї вїмї успїхї. Москва на

протязі дня й ночі знову бомбардував
маленькими самолетами, при чо-
му були зруйновані головні транспорт-
ні шляхи. 300 радянських автомобілів були
звичинені протягом 24 годин, дуже важ-

ЦИФРИ ГОВОРАТЬ КРАСНОМОВНИШЕ СЛІВ*)

[illegible]

вони мали 566,300 жителів. Т. менше 20 про-центів кіндошів їх в СРСР, що становило 0,5 проц. населення Російської республіки.

Як бачимо, жити обидвома свої Україну і вижити не так легко, як здавалося в 1926 році:

УЧЕБНО В МІСТАХ:

Прод. загаль-
ної кількості
на Україні

Прод. насе-
селення міст

Українці . . .	2.536.
Москалі . . .	1.343.

11,79	47,39
50,19	25,10

Із цього вино, що мов- воварка і житнівка мен- шого разю перевищуєди ли становили	1,40	22,77
		29,2 проц.

Набожные в звичаях громадян Конотопу

[illegible][illegible][illegible]

Після жовтневої революції на Україні нічого українців не цікавило. Вони жили своїм життям, не звертаючи уваги на політичні події. Лише в 1930 році жидівська партія перемістила свій центр з Одеси в Київ і почала агітувати за націоналізм. Це привернуло увагу українців. Вони почали читати газету "Українська воля", яку видавав український націоналістичний рух. Це була перша українська газета, яку читали в Києві. Вона була дуже популярна. Українці почали згадувати про свою історію, про свою культуру, про свою мову. Вони почали говорити українською мовою. Це було велике досягнення. Українці почали відчувати свою належність до української нації. Вони почали боротися за свою незалежність. Це було велике досягнення. Українці почали відчувати свою належність до української нації. Вони почали боротися за свою незалежність.

раїнського не тількилося, крім назв. Жити оселяли всю сім'ю державного життя України. Ідуть у таку містерську раду так, як бода в їхніх руках. Вони виступали як представники української нації, на що було видано спеціальну санкцію совєтським урядом.

Рівночасно до всього в дівча вони снігали і прох. За переписом року на 350 комсарів і п'ятьдо 300 жидів. У 1917 році на 350 комсарів і п'ятьдо 447 жидів. В сівчанській службі червоні армії загалом жиди становили 39,2 проц.

[illegible]

лічезний вплив мали життя в білгородській державі. В адміністрації, навіть при простоті, армії, перш ніж вийти в похід, на глум усього світового життя іменували себе "нашими квітками Європи". Серед українців і цілком прочитати списки "сталінізмів" та "лауреатів" з березня 1945 року, селяни там жили в Україні була "новим Пастером" для всього життєвого народу. У рідній землі обрали собі "обичайну землю", а українці наріди перепоручили рабів. Під маскою білого викуз крилася життя, викуз, проводили в політику, проводили в життя хотіли навчання усього світу, створили "світлову пролетарську вождів". Але грозна наріди добре зрозуміли зації, настав за застосування хули. Випадок відродження "хули". Складно за бачити, що в життєвому світі

Башингтон
Жамболат

ищьяка до
му, что и
не рм

СОВЕТСКОМУ
ОБЩЕСТВУ
И

івої пром
іпру їх за
і багата
рука, нег

допомогти
бути

Эспон
з. Аме
шо ир
мае в с
и ра

BI TAKI
RIMEND
IX BI
IN ARGE

ДВІДІ
КНОС
ІВА К

МА 321
ЛАДАЕ
ИХ Ф
БНИ

И СЛУ
И СЛУ
И СЛУ

кува.
оемн
пром
не

100

1

cat
pH
Me

110

100

100

ОБ'ЯВА ПРО НАКЛАДЕННЯ АРЕШТУ НА МІНЕРАЛЬНІ МАСЛЯНІ ПРОДУКТИ

Щоб забезпечити дальніше ведення виробництва на зиму, а також для того, щоб мати можливість поручитися за правильний розподіл, оголошується, на підставі даних Фюрером і Верховним Головнокомандуючим військових сил повноважень, таке:

- § 1
продукти накладається арешт:
1. БЕНЗИН РІЗНОГО РОДУ
 2. БЕНЗОЛ РІЗНОГО РОДУ
 3. МОТОРНИЙ СПИРТ
 4. СУМІШІ НОМЕРІВ 1 до 3
 5. ПАЛЬНЕ ДЛЯ ДВИГУНІВ ДИЗЕЛЯ (газове й рідинне різного роду)
 6. ГАС
 7. МАСТИЛЬНІ ОЛІЇ
 8. ОЛІЇ ДЛЯ ТОПКИ
 9. НАФТА
 10. АСФАЛЬТ І БІТУМЕН
 11. ПАРАФІН
 12. СМОЛА ВСІХ РОДІВ, дьоготь і смоляні олії різного роду із кам'яного і бурого вугілля, торфу і олійного сланця
 13. ДРЕВЕСНА СМОЛА
 14. ГІРСЬКА І ТРУБНА СМОЛА
 15. ВАЗЕЛІН
 16. МАСТИЛЬНИЙ ЖИР
 17. ГАЗОПОДІБНЕ ПАЛЬНЕ ДЛЯ ДВИГУНІВ.

Ця об'ява не стосується власних складів німецького військового відомства, а також російських складів, захоплених до цього часу або які будуть в дальнішому захоплені німецькими військовими силами.

§ 2
Накладення арешту має наслідком, що всі названі в § 1 речовини можуть бути продані, відпущені, використані або оброблені лише з дозволу Польової комендатури (IV Wt) в рамках відведених їй контингентів через компетентну для цього Wt—Kdo (господарську команду).

§ 3
Хто має на схороненні названі в § 1 речовини, повинен подати про це до 15 грудня 1941 року написану в трьох примірниках заяву про речовини, які знаходяться у нього на схороненні, в Польову комендатуру (IV Wt). Заява повинна містити такі показання: а) рід товарів, б) кількість, ц) місце, де знаходиться склад, д) передбачена мета призначення, е) заява про те, на який строк вистачає вказаного запасу для передбачених цілей.

Польові комендатури зобов'язані негайно переправити ці заяви в двох примірниках в господарську команду (Wt—Kdo) округу.

§ 4
Власник або інші особи, уповноважені розпоряджатися арештованими продуктами, а також коли арешт накладений публікуванням через плакати німецьких військових урядів, має право без особого дозволу користуватися цими продуктами, коли їх витрачення потрібне для підтримки його, в дальнішому веденні дозволеного, підприємства. Але він зобов'язаний установити обсяг своїх запасів і письмово відмітити в спеціально набути списана біжучим порядком із запасу, який відмічений в опису наявності і витрачення.

В наступних проханнях про видачу мінерального масла, смоляної олії, сланцевого масла і інш. ці описи повинні бути надані владі. Вилучається із цього порядку пальне для автомашин. Тут потрібується в кожному випадку окремого попередній дозвіл через Польові комендатури (Eierpreischaft-Sleiter).

§ 5
Споживачі, що не володіють продуктами, на які накладається арешт і які примушені купувати їх для дальнішого ведення свого підприємства, подають прохання на придбання їх до цього часу одержували дозвіл на купівлю (Польові комендатури, господарські команди).

§ 6
В разі протидії і невиконання вищезгаданих заходів, винних буде покарано. Запаси, які не будуть заявлені в облік Німецької держави.

§ 7
Ця розпорядження вступає в силу в день його опублікування.

(8-го жовтня 1941 р.)

КОМАНДУЮЧИЙ ОБЛАСТІ.

АДРЕСА редакції: м. Конотоп, Красногорська вул. № 4, ТЕЛЕФОН № 162.

Говорили сухо, а було по саме вухо

Червонящого Андрія в с. Соснівці знає кожен селянин. Коли він був господарем, але рахунки за влада зробила його пастухом. Щоб якнебудь жити, сивенький 80-річний дідусь повинен був тинятися по стерні за худобою і палицею в руці. Як і звичайно, одного дня вечором дідусь пригнав овець. Не встиг змійкути стайню, як почув голос:

— Діду, вас у контору викликають! — І він поспішив.

— Цей вам розповідь, — показав голова колгоспу Кондратенко на дідуся, що увійшов у контору колгоспу.

— Розкажіть нам, Червонящий, як ви жили колись? — запитав дідуся робітник редакції.

— О, жив як ячмінь: кинь його у болото, вбере тебе у золото, а тепер ні тпру, ні но, так і живемо, говорив старий. — Ось в постодах ходжу, — і дід показав рукою на ноги.

На обличчі Кондратенка виступили червоні плями.

— Діду, ви дурні не творите, а розкажіть, бо це буде в газеті, — гримнув він.

— Ото ж кажу, що хліб і сало і бога хвалили, а зараз вічним і кішку спідлави виманити.

— Нічого не можу записати, — глянувши на голову колгоспу, сказав робітник редакції.

— Діду, кажіть, що колись ви жили погано, а тепер добре, — почав його умовляти Кондратенко.

— Ну, хай по-вашому, говоріть ви за мене, — погодився дідусь.

І голова колгоспу почав.

— До революції дід жив погано. Після революції одержав землю, а коли вступив у колгосп, то працює в ньому і до цього часу і добре живе. — Все це робітник редакції швидко записав.

— Ех, самі живуть добре, а говорять про нас, — подумавши вголос, дідусь вийшов з контори.

На третій день у бувшій районній газеті „Комуна“ було надруковано оповідання Червонящого Андрія, де написано про колишнє знання і теперішнє замовне його життя. Сам дідусь Червонящий Андрій неписьменний, сусіди йому це прочитали.

Вони то добре написано, але слід читати його навпаки, бо колись я жив добре, а не при советській власті, — промовив дідусь.

О. Довбня.

Редактор Г. О. САХНО.

ВИЗВОЛЕННЯ

ОРГАН УПРАВЛІННЯ МІСТА КОНОТОП

Рік 1

Понеділок 8 грудня 1941 року

4 10

РОЗСТРІЛ

Вчитель ДМИТРО ФЕДЧУН, що народився 23-X—1916 р. і який мешкав у селі Коханівка, вул. Леніна, № 13, 4 грудня 1941 року о 8 годині ранку ЗА ПЕРЕХОВУВАННЯ ЗБРОЇ І ПАТРОНІВ—РОЗСТРІЛЯНИЙ.

ПОЛЬОВА КОМЕНДАТУРА.

ВІЙНА НА СХОДІ

30 листопада 1941 року

На Середньому секторі фронту атаки військ привели до дальніших територіальних надбань. Спротив ворога прорвався із Ленінграда була жорстоко відбита, Мурманська залізниця зазнала знову сильного бомбардування від німецьких озброєних повітряних сил; при чому були прямі попадання бомб в залізничні споруди і в поїзні устаткування. На Московському фронті загороджувалим вогнем німецьких гармат відбита атака советських кавалерійських з'єднань з тяжкими втратами для ворога. Понад 100 машин, серед яких багато броньованих, розбито.

Севастополь знову перебував під тяжким вогнем нашої артилерії. Можна констатувати успішні попадання в казарми, верфі і докові споруди.

Ленінград і Москва вдень бомбардувалися німецькими літаками.

1 грудня 1941 року

На Середньому секторі фронту піхотна дивізія оволоділа багатьма пунктами, які були очищені більшовиками. Швидким натиском наших військ був збережений від вибуху важливий міст. Завдяки цьому мосту атака могла продовжитись далі.

Під Москвою загинув орденноносець м-й о-р Ріттер, який з своїм батальйоном кілька часу тому узяв важливе місто.

Біля Ростова і в Донецькому басейні при спробах прориву ворог поніс крихітні втрати.

Під Москвою була відбита піхотна і танкова атаки советських військ з тяжкими втратами для противника. Деяка кількість

броньованих машин була зруйнована. На цьому секторі і після цієї одної битви нараховується коло 800 забитих більшовиків.

Із Ленінграда ворог знову намагався прорватися. По льоду Неви його відігнали назад і він поніс криваві втрати. Багато полонених потрапило до рук німців. 30 бронемашин важкого калібру було знищено. Транспортні лінії, які лежали на схід, бомбардувалися німецькими літаками.

Біля Кронштадта затоплений більшовицький криголам, великий вантажний пароплав дуже пошкоджений, так що з цими втратами ворогу доводиться рахуватися.

2 грудня 1941 року

Німецькі війська повели наступ на Рибінськ на Волзі і зайняли це місто. Місто розташоване в 250 кілометрах на північно-схід від Москви і має велику промисловість. Один з найбільших заводів по виготовленню літаків з кількістю робітників в 50.000 чоловік дістався в руки німців. Крім того, там є снарядні заводи, верфи і заводи по виготовленню залізничного устаткування.

Наші атаки під Москвою розвивалися з дальніми успіхами. 153 бронемашини, 19 гармат можна рахувати частково знищеними, частково захопленими.

Біля Кронштадта німецькі літаки атакували більшовицький караван суден, що охоронявся, при чому були прямі влучання бомб по об'єктах. Німецька артилерія бомбардувала Оранієнбаум, при чому снаряди попадали в портові споруди і судна, які там стояли.

СТАЛІН ГОТУВАВ ВІЙНУ

БРАТИСЛАВА, 26. Советський полковник, що потрапив у полон під Ленінградом, свідчить, що в СССР готувалися до війни вже давно. Готування до війни зайшло так далеко, що більшовики провели мобілізацію шляхом письмових наказів ще задовго до воєнних дій. В

травні формування частин було закінчене покликанням у армію спеціалістів.

Це показує, що Сталін давно готував напад на Європу. Його наміри показати себе потім і заповнити, що напад німецьких військ був несподіваним, — досвід несправильне.

Чи може Америка допомогти?

Великобританія, звичайно, не має честолюбного наміру виграти війну, яку вона сама викликала, але вже давно, підраховуючи шанси, Лондон визнає таке істотне обмеження: без допомоги США здобути перемогу тепер вже неможливо.

Як радив Черчілль, коли на Сході створився фронт: „Подивившись на лінію бісів самовідданої советської армії та на величезну вагу США з її рішучістю й енергією, і можна же заспокоїтись і підбадьоритись: ми вже більше не самотні“.

З того часу воєнне та дипломатичне становище Лондона знову рішуче погіршало. Розгром советських союзників був для Великобританії, як це дозволяють зрозуміти зведення, які не найважчим ударом, якого зазнав Черчілль після Дюнкерка. І він висловив це перед палатою громад: „З усіх поглядів проблема, яка стоїть зараз перед нами, подібна до тієї, що була минулого року. Тоді ми з важким серцем мусили відмовити Франції в тому, щоб послати туди нашу останню ескадру вишукувачів, бо від неї залежала сила нашого майбутнього опору“. Таким чином, підтримати своїх континентальних союзників Британія не може. І це не тільки тому, що скоро там загали ніякого фронту не буде, а й тому, що країна, яка несе на собі відповідальність за виникнення війни, застосує свої останні резерви.

Тим важливішим стає тепер питання: чи може допомогти Америка? Чи господарська та воєнна сила США справді мають таку „величезну вагу“, що Америка зможе повернути справи на користь демократів?

В Вашингтоні знають про неможливість взяти активну участь у війні і прислати війська до Європи хоча б тому, що ці війська не буде де висадити. Крім того, допомога Америки обмежена можливостями її воєнної промисловості. Від розміру їх залежить успіх. Така багата країна, як Америка, неважко обсяг її господарчої та індустріальної допомоги повинен тепер бути більшим, ніж з'єднаних продукцій дже-рела Європи і Советського Союзу. Америка визнає таке, що протидія її друзів має в своєму розпорядженні такі можливості, і що німецьке керівництво вміє їх використати. Проте ми знаємо з недавньої доповіді в Чикаго американського морського міністра Кнокса.

Заява Кнокса, яка стала відома завдяки радіо Віші, складається з таких основних фактів, що за порамальних часів індустріальні хіби США погано виправлялися; погані умови праці, численні нещасні випадки на підприємствах знижували виробництво озброєння.

З промови випливає: Америка не може допомогти в тому обсязі, який зараз потрібний. Це американське визнання неподоланих

перешкод, що стоять на дорозі до здійснення допомоги, знаходять відгук у Лондоні у Бівербрука. Як британський міністр харчування він нещодавно був у Москві і має правильне уявлення якщо не про становище на фронті, то про втрати советської індустрії. А на цих справах він розуміється значно краще за Черчілля. Після свого повернення з Кремля Бівербрук говорив, що допомога Советам ляже до-сить важким тягарем на британське господарство.

І на питання: „чи може допомогти Америка?“ є ясна і точна відповідь. З британського боку це теж категоричне ні.

Нещодавні воєнні події ще збільшили слабкість британської держави та США. Ще в липні вигукнув Черчілль: тільки світові сили Росії та білі скелі Дура перешкоджають Гітлеру досягти своєї мети. Тепер ця перша перешкода переможена — про це знає і Лондон.

Нині це власна справа Великобританії — як вона виграє війну після того, коли програві всі передумови до перемоги. Якіз про цю справу можна небагато писати, бо британська преса останні дні досить займається нею. Прем'єр-міністри робляться закли-ди за бездіяльність воєнного кабінету та за те, що Черчілль програв можливість виступу.

Великобританія та США обурені з того, що не використано той момент, коли Німеччина була зайнята на Східному фронті.

Виступ по радіо сина Молотова

...27 листопада, в Берліні виступив по радіо син Молотова, Георгій Скрибін. В своєму виступі він сказав: „Я говорю від свого імені і від імені мого товариша, який також перебуває в Німеччині в полоні, Якова Джугашвілі, сина голови совета народних комісарів Сталіна. 16 жовтня я був взятий в полон. З 2 листопада перебуваю в Німеччині. Мій батько, народний комісар Молотов, заявив всьому світу, що німецьке вієсько знущається і мучить советських військовополонених. Це неправда. З нами, військовополоненими, німці поводяться гарно, нас добре годують“.

Далі Георгій Скрибін говорить про те, що лише в Німеччині він „побачив справжнє життя робітників та селян і вирішив піти по протилежному бачу“.

„В Советському Союзі говорили ніби Гітлер знищує слов'янські народи. Це брехня, — каже Скрибін, — і провокація жидів. Слов'янські народи живуть в Європі і продовжують боротись проти жидів і більшовиків. Більшевики за 24 роки свого існування страшенно брехали, об, як брехали, і про це ми не знали, тому що жиди зуміли взяти владу в свої руки. Вони скрізь і всюди мають найращі місця — в

партії, в армії, в Кремлі. Сталін перебуває всецільно під впливом жидів. В армії сидить також жид Мехліс, який мучить червоноармійців і гонить їх на повну смерть. Вони зуміли домогтися і поєднатися з жидами Англії і Америки“.

Закінчуючи свою промову, Г. Скрибін звертається до червоноармійців з такими словами: „Не давайте себе загнати в рабство, яке погубило ваших батьків. Не допускайте того, щоб Сталін посилав вас на загиблять англійським і американським капіталістам, які його підкупили“.

Симон Петлюра

Доки сонце сьє не забуде Український Нарід тих заодлин, що заповняли Україну Москвою та її сатрапами. Москва стояла на законних правах України, Москва закутувала сотні тисяч крапих лицарів Українського Народу, Москва у своїх тюремних бастіонах замордувала славного оборонця України Павла Полуботка, заморила на лавках Соловських останнього кошового Війска Запорізького—Петра Калитишевського. Від руки Москва впала слава і міць української зброї—Запорізька Січ. Від руки Москви та її посли-пак упала, народжена з народної сили і оподівань, Українська Народна Республіка.

Цей чорний перелік своїх кайових діл збільшила Москва ще одним страшним актом—смертю вельми Українського Народу і Вождя Симона Петлюри. По завданню большевицької Москви, негіданською рукою жиди на вулицях Парижу, на далекій чужині обривано життя найчарівнішої української людини і Вождя свого народу—Симона Петлюри.

Симон Петлюра—син нашої селянської Полтавщини—був Вождем Українського народу, організатором та провідником його збройної сили—Української Армії. Головний Отаман Українських Військових Сил розумів душу українську, як ніхто інший. Між Петлюрою і народним загальом завжди існував глибокий моральний зв'язок. В цьому було джерело його величезної популярності та сили. Недарма наші вороги ще й тепер називають націоналіста-українця—петлюрцем, так як напередодні світові війни москвські чорносотенці називали українців—мазеницями.

В бурхливі часи національної революції Симон Петлюра—один з перших розумів відвічний закон

боротьби: нація без зброї—не сила. Нація, що не має зброї, завжди жертвою захланницького імперіалізму ворогів. Тому покинув він партійні сере-

довища, венавдив дрібничкові дискусії і з залізною енергією почав формувати перші українські полки.

Як полководець, Симон Петлюра вкрив вічною славою нашу зброю—штурм Арсеналу назавжди лишилося блискучим епізодом в українській військовій історії.

Симон Петлюра особисто керував відділами Слобідського корпусу, який після запеклої боротьби злюбу Арсенал і встановив жовто-блакитний прапор на його твердині.

Моральна сила Симона Петлюри, його непохитність, передавалися козакам, як електрична іскра, і поривали маси козацтва до бою. Він завжди був з козаками—ніколи не покидав їх, ділав з ними все—світлі й тяжкі моменти боротьби.

Його віра в остаточну перемогу була така велика і така могутня, що випромінювала на всіх, хто мав щастя бути під його

проводом. Таким віруючим у перемогу залишився Симон Петлюра і на еміграції, до останньої хвилини, до своєї мученицької смерті.

Симон Петлюра—втішний дух Українського Народу. На творча Тараса Шевченка, на прикладі Полтавської битви, на трагічній і сумній Шведській могилі гартувалася сила і воля Симона Петлюри. На Шведській могилі, куди ще маленьким, прудким і розумним хлоп'яком бігав Симон, поклявся він, що побудує з глибокої домовини українську славу, розкопає могилу, в якій поховано на довгі часи нашу волю та правду і зніме Матір-Україну з хреста катування.

В особі Симона Петлюри ми бачимо найчудішого українця, ми бачимо нового Тараса Шевченка, нового Івана Мазепу, нового Павла Полуботка, найвищого народоловця. Любов'ю до народу і цією любов'ю відповідав йому Нарід.

Дякуючи Симону Петлюрі, з руїн і забуття постала Україна, постала було Українська Народна Республіка, дякуючи нашому Вождеві збудилася українська національна свідомість.

В особі Симона Петлюри ми бачимо Голову Української Держави, Головного Отамана Української Армії, сповитого чародійною легендою широким степів українського чорнозему, батька народу, Вождя не примиримої збройної боротьби з одвічним ворогом України—Москвою за Українську Державність.

Віка минуло, житиме Український Нарід і вічно житиме в серці Народу нашого ім'я, дзвінке, як удар зброї, і чарівне, як спів кобзаря—Симон Петлюра.

Мих. Апостол.

ВЕЛИКЕ ГОРЕ

Маленький хлопчик стоїть перед дверима комедантури; великі слюзи течуть по його обличчю і болісно схлипування приводить до здригання бідне маленьке тіло. Непевне у нього важке горе, яке мучить цього хлопчика. Через деякий час не схлипування переходить у гучний плач. Плач стає все сильнішим. Офіцеру, який проходив повз цього маленького хлопчика, жалко стало дитини і він вивів хлопчика із черги і повісив його в канцелярію до перекладача, щоб він там повідомив про своє горе зрозумілим для офіцера словами. Коли офіцер зрозумів, що зробилося з цим

хлопчиком, було жахливо—про це коротко тут і розповідається. Йому доручили батьки в місті в українській крамниці купити за 20 карбованців гуми для підштов, для цього він одержав від батька 20 карбованців. Цю покупку хлопчик добросовісно виконав, але якийто злодій підійшов до нього і забрав у хлопчика гуму. Ось він і залишився: ні гуми, ні грошей і дома його чекає велике побиття, так як він прийшов з голими руками.

Ось ці факти і були причиною горя хлопчика. І знову потекли слюзи і роздзвене голосний плач.

—Що ж робити?—поду-

мав собі офіцер,—випадок здався правдивим: адже маленький хлопчик не міг притворитись, знайти ж винного у крадіжці у великому гурті було неможливо. Що ж зробив офіцер? Він знову взяв хлопчика за руку, повісив його в передню комедантуру, де їх обох ніхто не міг бачити, вийняв із кишені і дав хлопчику 20 карбованців з дорученням скоро купити нову гуму і поспішити додому. З грішми в руках, з осяяним обличчям, він повернувся і побіг купити гуму. Треба тільки зауважити, що він при цьому забув сказати: «дякую».

Волічка.

Обер-лейтенант і ад'ютант.

МОЯ ПОДЯКА

Німецькі війська діставали перемогу за перемогою. В таборі військовополонених міста Конотоп було переповнено. Командатура не мала можливості задовольнити всіх прохань полонених, тому протягом 25 днів меві довелося перебувати в полоні. Нарешті я звільнений.

Настав час, коли я почував себе не як сива «кулака», до якого ставилися з презирством, а як чесний громадянин, рівноправний, визволений, воскреслий. 10 жовтня я зайшов до кабінету старшого міста, переводчиця зустрівла мене ласкаво й потисла руку, а через кілька хвилин до кабінету ввійшов пав Роговський і привітався зі мною як з рівним.

Я лише вагаюся, меві видати документ про звільнення з табору військовополонених, і буквально через 3 хвилини я мав у руках посвідчення про те, що Петрову Василю Євгеновичу, уродженцю Красносарського краю, росіянину по національності, бувшому німецькому військовополоненому надано звільнення від пана Коменданта міста Конотоп 10/X-41 р. і

про те, що я лишаюся в розпорядженні Управління міста Конотоп на посади інженера-метеоролога. Разом з цим видали меві підшошення до їдальні, щоб я мав змогу ці дні одержувати обід, а також відношення до бані, де я помився та зробив дезінфекцію одягу.

Отже, з боку пана Коменданта і Управління м Конотоп було виявлено мене таке піклування, про яке тільки доводилось мріяти в минулому. Я одержав у перші ж дні всю потрібну допомогу, а надалі роботу за фахом.

Внаступні дні я часто заходив до Управління міста і своїми очима бачив, яка велика безздіяльність між колишніми бюрократичними заправками міськради і теперішніми працівниками Управління міста.

Від усього серця я вношу подяку панові Коменданту міста Конотоп і панові Роговському—старшому м. Конотоп за виявлене піклування до мене в межах можливості.

В. Петров.

Організація тваринницького і м'ясного господарства в Німеччині

Вплив і наслідки війни та англійської блокади дали зрозуміти кожній європейській країні, що самовистарчалість в ділянці харчових, особливо, як їде про збіжжя, товч (жирні) і м'ясо, є однією з передумов і національної незалежності. Тоді як поодинокі держави могли до певної міри самі забезпечити себе хлібом і пашою для худоби, розширивши площу одної рілля та штучне удобрення полів і засів крапчим насінням, пожевавши господарства та раціоналізувавши засіви, то їх заважало гарантувати собі самовистарчалість та кож щодо м'яса і жиру не дав в короткому часі подібних очевидних наслідків.

Вплив світові війни буде помітний вже під час найближчих років і матиме практичні наслідки вже по 1—2 роках. В тваринницькому господарстві можна за короткий час покращити тільки справу з вирощуванням свиней, і то тільки тоді, якщо вже є відповідна для них паща. Але збільшення відгодівлі рогатої худоби вимагає вже більше років, щоб могли бути якісь наслідки для молочного чи м'ясного господарства.

Значення впорядкованого і наставленого на довшу мету тваринницького і м'ясного господарства Німеччина зрозуміла вже за багатороки перед війною.

Його планова розбудова уможливила нині Німеччині повну незалежність від довозу при рівночасному достатньому забезпеченні населення.

Справою продукції і збуту займається так зване Головне об'єднання німецького тваринницького господарства, що охоплює всіх продуцентів і торгівців, від селянського дворища починаючи і м'ясною крамницею кінчаючи. Така організація уможливила одностайне господарювання і розподіл худоби на всі ринки по сталих цінах, що аж ніяк не можуть захитати життєвого рівня ані продуцента, ані консумента (споживача). Крім того, окремий відділ, що існує на державному пункті для тварин і тваринних продуктів і що керує імпортом і експортом худоби та відповідним магазинуванням м'яса, має постійно в своєму розпорядженні великі резерви для вирівнювання ринку, тоді як єперерва в постачанні продукції.

Подібні організації з Головним об'єднанням—центральним керівництвом, господарськими союзами як виконавчими органами і державною установою зі завданням дбати про рівновагу ринку існують в Німеччині і в усіх інших ділянках харчового господарства.

(із газети «Українська справа».)

ЗА ФІГОВИМ ЛИСТОМ...

Переговори США з Японією

ВАНГТОН, 26. Американська преса повідомляє, що переговори, що велилися між Японією та США у Вашингтоні до чого не призначений секретар Хелл направив японському послу в Вашингтоні, в якій окреслює ставлення США до Японії. Американська преса зазначає, що ця нота викладає і без того вже відомі Японії погляди Америки.

Місис Рузвельт захищає жидів

Місис Рузвельт, дружина президента Рузвельта, стала найближчим радником президента. Вона допомагає планово підготувати вступ США у війну. На зборах рабів з усіх США місис Рузвельт була присутня в ролі почесного гостя і потім виголосила промову, яка була бурхливо схвалена всіма присутніми. Кілька років тому місис Рузвельт запросила на свій ділянку горезвісного комуніста Ереста Толлера. Цього мовчазного жидові тоді ж пощастило добитися так званої «допомоги боршом» для червоної Іспанії. Через те, що пізніше американська преса перебрала в руках жидів, громадськість нічого не довдалась про те, які криваві руки так сердечно потискувала місис Рузвельт.

Як член напівкомуністичної «Гарланд Фаундейшн» місис Рузвельт брала найважливішу участь у всіх інтригах жидівсько-комуністичної пропаганди. Видатний американський комуніст Катт після обрання Рузвельта президентом віддав місис Рузвельт як першу «жидку-комуністку», що ввійшла в Білий дім.

Новище англійських і бельгійських військовополонених

Вашингтонський довірливий, відстав від німецького дозволу, глянцують мілітарний табір полонених англійських і бельгійських після свого повернення в Вашингтон заявив, що влаштування військовополонених з усіх боків, особливо щодо охорони здоров'я, цілком задовільне.

Заводські труби димлять!

...Так тяжкий млат—дробя скло, куєт булат*.

Невпинно йдучи вперед, Німецька Армія 10 вересня вступила до Конотоу, змітаючи по шляху залишки червоних частин, які в безладі відступали.

Більшовики в час відступу розуміли безвихідність свого становища і в безсильній злобі руйнували й палили те, що в паніці не встигли вивести.

В «умінні» руйнувати вони на цей раз перевернули самих себе. Пішли, як кажуть, «стукнувши дверима». За один день було зруйновано і знищено вогнем те, що створювалось протягом десятиліть ціною настирливої нестерпної праці.

При «виконанні» плану руйнування Конотопському паровозо-вагоноремонтному заводу, як важливому залізничному об'єкту, була приділена «особлива увага».

Перші ентузіасты-робітники, які прийшли на завод 10 вересня, були пригломшені жахливою заповіданню більшовиками руйнувань.

Зруйновані будинки, виведені із строю енергосилове господарство, ціл-

ковита відсутність на заводі устаткування, інструментів, матеріалів і палива—такі наслідки господарювання на заводі розперезаних російських варварів.

Руйнування були остільки великі, що відбудування заводу здавалось на перший погляд неможливим.

Але ось 28 вересня прибула до КІВРЗаводу велика німецька команда залізничної польової однини, яка керувала першою серією першорядних робіт в справі відбудування заводу і з цього дня завод починає своє нове життя.

В умовах ранніх холодів, на вітрі і сквозяках, люди, не покладаючи рук, працювали на дахах будівель, на мачтах, на димовій трубі, показуючи зразки дисциплінованості й витривалості.

За цей короткий час особовим складом заводу, вкупі з німецькими спеціалістами, збудовані—нова вододкачка і водойомне приміщення, відбудовані ведучі і ряд підсобних цехів настилки, що є можливість ремонтувати паровози та вагони.

(ПУШКИН).

Уже випущено з ремонту ряд паровозів і вагонів. Енергетичне господарство відбудоване настільки, що при наявності потрібної кількості палива завод може забезпечити електроенергією весь залізничний вузол і квартири всіх залізничників селища.

Поряд з відбудуванням виробництва поліпшилася і культурно-побутовий добробут робітників заводу. На території заводу організована їдальня, яка забезпечує всіх робітників дешевими обідами. Проведене електричне освітлення в 145 квартирах робітників. При заводі працює школа і перукарня, а також почали працювати гурток струнних інструментів і драм. трупа.

Ще багато упертої праці і нестатків спереду, але, судячи по наслідках двохмісячної праці заводу, можна з певністю сказати, що це тяжке завдання—відбудування заводу—особовий склад виконає в найкоротший строк.

Заводські труби димлять!

Е. Кірлан.

Інженер, директор КІВРЗ.

Кінець стратегії п'ятиголової потвори Сталіна

Стратегія є наука про керівництво розташуванням і рухом військ, або точніше: наука про використання бою для цілей війни. Отже, вона повинна накреслити план війни (а війна є елемент продовження політики), і пов'язати з поставленою військовою дією цілюрядний ряд дій, які мусять привести до її досягнення, інакше кажучи, стратегія накреслює проекти окремих кампаній, даючи в них установку окремим боям. І цим питанням у країні Советів—війною проти культурних народів всього світу—займався був Сталін.

Хто в буйній країні Советів не знає цієї п'ятиголової потвори, «мудрого» учителя жидо-комуністичного вчення більшовиків, ватажка жидівської оприччини, «політика», «дипломата» і «геніального» стратега Сталіна?

Як не пам'ятати народу, який заявив на протязі майже чотирьох століть його ганебну витоку систему експлуатації не тільки робітників, але й усіх чесних трудящих країн; хто не читав його брехливі, безпринципні промови; чи не сталінська «теорія» на практиці знищила духовне й фізичне життя народів країни Советів; чи не його «мудра» політика привела країну до економічного розрухи і до багатомільйонного знищення свого народу—до війни?

Адже ще свіже в пам'яті людей гасло горе-стратега Сталіна—«бити ворога на його ж території», яким він благословляв був советський наїр на війну наступальну.

Але поразки перших же днів війни примусили «мудрого» стратега Сталіна зрештє тактиці ведення війни наступальної. З перших же днів виявилось, що для більшовицького «переможного наступу» не вистачало «незвичайних» умов, перше: сумарної кількості пе-

реват матеріальних і моральних сил над німецькими військами і, подруге—відсутності допомоги від німецького населення більшовизму. Уже через тижень (29-VI) від початку військових дій «геніальний стратег» Сталін поспішно відводив свої «непереможні» полчища на інші, завчасно підготовлені, позиції і укріплені місця, а 2-VII жидівські «апостоли» дзвонили з Москви в усі кінці Союзу про початок оборонної війни.

Але Сталін, певно, забув аксіому з теорії стратегії, що оборонна війна, яка не має умов війни наступальної, приречена на розгром. Так і трапилося. За два місяці сталінської оборонної війни «геніальний» стратег загубив добру половину всієї армії з озброєнням, втративши при цьому здатність до оборони.

Величаючи себе «мудрим», Сталін зовсім немудро оголошував, що війна не програє, що з відходом військ асереди-ну країни починається дійсна війна—війна вітчизняна, народна.

Цікаво познайомитися, які елементи, умовами характеризується успішність тактичного ведення війни вітчизняної історії минулих війн говорять, що необхідними умовами, при яких вітчизняна війна може одержати дійсну силу, є такі:

1. Щоб війна провадилася асередині країни, — а цього Сталіну пощастило досягти з рекордною швидкістю, протягом місяця його «незламна» армія планомірно (?) відступила у самий центр своєї широкій країни, пройшовши при цьому віддалення більше п'яти тисяч кілометрів. (Нечуваній переможний марш в історії воєн!).

2. Щоб війна не була розв'язана одним катастрофою, — другий пункт умов також підтвердився з дивовижною точністю:

армія, іменуєма народною армією, по-сталінському плану несли позакан в усіх фронтах, загубивши половину всього живої сили і ще більше озброєння всіх видів.

3. Щоб театр військових дій охоплював великий простір країни; для досягнення цієї умови не було потреби в «геніальності» Сталіна, — цю умову без особливих труднощів ставили сталінські полководці, вони зуміли забезпечити втечею своїх армій простір від Білого до Чорного моря.

4. Остання і найголовніша умова—щоб характер народу, який веде вітчизняну війну, сприяв би цьому заходу. На цю головну умову «стратег» Сталін не приділяв особистої уваги, нащо при існуючій тоді дійсності матеріального і духовно-морального добробуту народів советської Росії. Адже така нікчемна умова могла бути забезпечена і жидівським «апостолам» Лозовським. І «мудрий» Сталін, «копмилансь», що наочно підтвердилось, особливо при зайнятті України. З яким нетерпінням український народ чекав своїх визволителів, якою неізвистю наповнюється серця визволеного народу проти Сталіна і його сподвижників жидо-комуністичної зграї, коли народ бачить і розуміє беззмістовне, деспотичне знищення людей продовженням війни, кінець якої приречений на явну поразку.

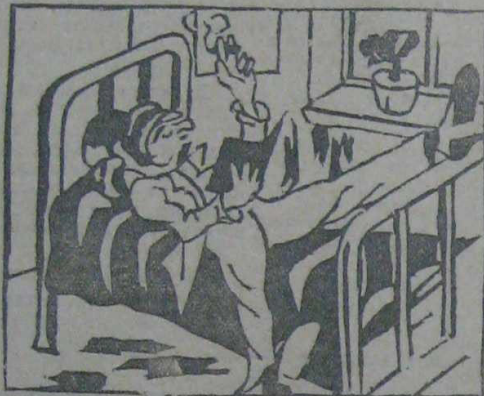
Продовження війни Сталінін є не виявлення геніальності стратега, а виявлення переможного страху, коли розум уступає місця сапому інстинкту самозахорони, і, прагнучи артакувати свою шкіру, Сталін відстає під удари смерті та розрухи все, щоб хоч на короткий період відсторонити його загублені і кінець всього жидо-комуністичного інтервенціалізму на всієї земній кулі.

О. ШАМАН.

Що дала советська конституція?

Українцям — право на працю.

Жидам — право на відпочинок.

Українцям, що втратили свою працездатність — право на жєбракство.

ОГОЛОШЕННЯ

Лікувальні установи міста Конотоп та району мають велику потребу в перев'язочному матеріалі (марля, бинт) та медикаментах, яких зараз не вистачає.

Прохання до всіх громадян міста та району знести до Управління головного лікаря весь перев'язочний матеріал та медикаменти, що є у громадян.

Старини міста
Роговинський.

ОГОЛОШЕННЯ

Доводиться до відома населення міста Конотоп, що днями починає працювати міська лазня.

Порядок користування лазнею такий:

Понеділок, вівторок, середа — для осіб, які належать до Німецьких оздоровчих сил.

Четвер — для жіночого населення міста.

П'ятниця, субота — для чоловіків.

Міська комендатура.

В музеї-заповіднику Т. Г. Шевчен

Чернеча гора коло Канева — святилище України. Тут поховане тіло найвидатнішого сина українського народу, великого кобзаря — Тараса Григоровича Шевченка. Коло могили розташований музей-заповідник, в якому містяться матеріали про життя і творчість незабутнього Тараса.

Щоліта на могилу свого улюбленого поета нескінченним потоком сунуть екскурсії школярів, студентів, робітників, селян. Однак, і цю дорогу серпо кожного українця святилище більшовиків намагалися зруйнувати.

Жидівський блазень Корвійчук, який майже щодня брехав у советській пресі про захист культури, у вересні писав, вбито німці поставили на могилі Шевченка гарматну батарею, знаючи, що червона армія не буде стріляти по могилі. Але по могилі стріляли, насправді по могилі стріляли та тільки не з німецьких, а з більшовицьких гармат.

Очевидець цього, завідувач відділу освіти Канівської районної управи п. Ягнич розповів нам:

«Самовпевнені і хвальку-

ваті комісари прилюдно не руйнували заповідника. Але успішно відкинули на лівий берег Дніпра, вони зразу ж взялися за свою брудну справу, відкрили шалену артилерійську канонаду по будівлях музею. Гарматним вогнем в будівлю були пошкоджені дах, вікна й двері. Розбили готель. В парку багато пошкоджено дерев. На щастя зовсім не ушкоджені могила та пам'ятник.

Жодної німецької гармати ближче як за чотири кілометри до заповідника не було. Особливо треба дякувати Німецькому Командуванню і воїнам, які швидко ліквідували на Червчій горі партизанів і оберігали заповідник від висадження його в повітря».

Зразу ж після втечі більшовиків заповідник взяла під свою охорону Канівська управа. Призначив завідувач заповідника, екскурсовод, поставлені варті для охорони майна. Розпочали відбудовні роботи. В музеї вже поладжені дах, вікна, двері, закладені вікна. Експонати поставлені на відповідні місця. Правда, частину експона-

тів розкрадено повернуто музею. Але також від них дерев 6 штук. Тепер приміщення має такий вигляд. Частину музею німецькі воїники інтересом ляться з життям. Тараса Григоровича Шевченка відвідало коло 150 тисяч військових.

Але не тільки. Уже тепер треба про відкриття музею широких кіл народу. Для цього треба підготувати багато відомо, що всі експонати були в такому стані, що від відвідувачів національну силу в поєдинок проти кінцівки. Там часом поведінку німецьких науковців, які зуміли б добитися для правдивого світлого образу Шевченка. В цьому відношенні мусять бути центральні органи.

В. Волинський

ПАПЕРОВІ ГЕРОЇ

Одні боягуз, коли ще був парубком і ходив на другий хутір до дівчат, а ходити треба було через гай, коли повертався додому о другій чи третій годині ночі, обов'язково співав. Яку він співав пісню, розібрати було годі, тільки й того, що голос лунав гайми, та де-не-де відгукувались собаки. На запитання друзів про його вічний спів, він відповідав: «Коли я співаю, то мовіть не чути навколо і навіть сміливіше, крім того подекуди відгукуються собаки, а це є ознака, що я не самотній».

Як бачите, цей боягуз мав рацію так робити. Він надирив свій голос, порушував нічну тишу, заглушував чудовий спів перелітчастих птахів, заважав людському сну, зате мав власну насолоду, збуджував у собі сміливість і мав підтримку — витти собак.

Перед вами лежить серія журналів, збірник, вірші і проза 1930—1940 рр. Починаєте перегортати сторінки і що ви бачите? Перше вам впадає в око «мордоси» Сталіна, а далі, майже по всьому журналу, чи збірці, шедро посяїні про нього пісні. Що в них співається? Розібрати годі. Виконуючи ці пісні, деякі боягузи даремно надиривали свої голоси і псували настрій інших, вони співчуття з боку широких мас не завоювали, хібащо де-не-де

відгукувались «собаки», як на голос того парубка. Така ходульня, штучна творчість про Сталіна посіла сучасну літературу, мов велегетські лопухи, за якими важко побачити чудові проліски.

Скільки б ви не намагались знайти в цій літературі щось зворушливе, відчуття справжньої музики поезії, або якусь гучку владу новели — все даремно, бо коли що цінне й надходило до редакцій, але в ньому не згадувалось слово «Сталін», то перше, ніж побачити світ, за його, як сарана на молоде деревце, валітала зубата критика, в якій переважно працювали жидовчуки і яким брехувало найелементарніше почуття до поезії і з'їдала його. І навапак, яку б хто нісестівницю не написав, як що в ній згадувалось про «Сталіна», він мав успіх і йому відводилось певне місце в літературі.

В наслідок чого значна частина сучасної літератури роки пролежувала на полицях бібліотек і крамниць, припадала нічому, рвалася від перекладання і, як вона не знала читача, так і її не знав читач. Та ж частина літератури, яка до деякої міри читалася, але належала до групи вищесказаної, не могла вплинути на молоде покоління або відродити знобданих літньої людини.

Слід все ж таки віддати справедливості, що де-

яким талановитим ським письменником була не до самої творчості, бо вона не так, як підказували власні почуття, цього вимагала.

Останній час письменників почав затишати на те, що з альним проявом у творчості автора не давати. Таким чином кам ледве заходив кутку в літературу.

Що ж насправді було? За плазмом показувати героїв недобрими, веселими, таким чином, обриві, яка випроводила на війну, подавали шутливо; мати рисами веселої, жидовки, яка йде саном і в цей час не грає від радості слюзя. Де ж матеріальне? Хто повірив у реальність? Це ж сталінізм і паперові герої так весело можуть бути не могли.

Можна мати лише тепер, лише тільки волі нації залозоті струнці і справжній реальності — творчості, коханням буде читачам, творчості, жидового звуку шутливості.

Г. Тарасов

Редактор Г. О. Сав

Ціна 50 коп.

ВИЗ

Орган

Рік 1

Іван Зі...
ня 1918 року
Північний вул...
роненої зброї
ні 30 хвилин

ЧО

Протатом...
року найжор...
вители Росії за...
між інш...
ежедно-тяж...
Першим т...
ном було засл...
найреакційніш...
Миколою І...
го поета Шев...
лай Палкін»,
цього царя за...
кості, виріши...
душу поета, з...
в далеку степ...
від людей,
лому писати...
Та не від...
побороти і го...
і його безме...
Україні. В д...
потай, писав...
вірші великі...
ці згодом, як...
дали буйний...
Другим з...
заборона укр...
ва в 1876 році...
символом це...
було поновле...
ського раве...
нішої турми...
спі, — виріш...
український...
культурних...
спрямував с...
дорожче, ш...
народу, — на...
Але й цей...
гальмував б...
ту нашого...
поступу. О...
слова взяли...
тяжкі час...
театр. На...
се невим...
такі корифе...
як Кропивн...
ський, Сакс...
ковецький, з...
що сформу...
радянський...
ні драмату...
Карпенко-...
ви для н...
Куди й...
театр, він...
ціональну...
ність і с...
те музика...
Та й не...
Сави його...
вше, нем...
самого Шев...
радянськ...
перша ви...
ру мист...

Ціна 50 коп.

ВИЗВОЛЕННЯ

Орган Управління міста Конотоп

Рік I | Неділя 14 грудня 1941 р. | 411

РОЗСТРІЛ

Іван Зімоєць, що народився 9 березня 1918 року і проживає в м. Конотопі по північній вулиці, № 39, за збереження забороною зброї 10 грудня 1941 року о 7 години 30 хвилин—розстріляний.

ПОЛЬОВА КОМЕНДАТУРА.

Чотири злочини

Протягом останніх 100 років найжорстокіші правителі Росії заподіяли українцям, між іншими, чотири важко-тяжких злочини.

Першим таким злочинним було заслання одним з найреакційніших царів Росії Миколою I нашого великого поета Шевченка. «Николай Палкін», як прозвали цього царя за його жорстокість, вирішив вбити саму душу поета, заслани його в далекі степи, відірвавши від людей, заборонивши йому писати вірші.

Та не вдалося Миколі побороти і гордий дух поета і його безмежну відданість Україні. В далеких степах, по тай, писав свої вогненні вірші великий поет. Вірші ці згодом, як родючі зерна, дали буйний розквіт.

Другим злочинним було заборона українського слова в 1876 році. Олександр II, символ царювання якого було поновлення Олександрівської релігії-найстрашнішої турми царської Росії, — вирішив викреслити український народ з числа культурних націй і теж спробував свій удар у найдорожче, що є у кожного народу, — на його мову.

Але й цей захід не загальмував безупинного росту нашого національного поступу. Оборону нашого слова взяв на себе в ті тяжкі часи український театр. Назавжди вкрили його немирущою славою такі корифеї нашої сцени, як Кропивницький, Садковський, Саксаганський, Заньковецька, Затиркевич і ін., що сформували перший український театр, а також наші драматурги Старенький і Карпенко-Карий, що писали для нього п'єси.

Куди ж припав цей театр, він завжди був національну свідомість і гідність і слава його все ширше лунала по всій Україні. Та й не тільки в Україні. Слава його підіймалася все вище, поки не дійшла до самого Петербурга і імператорських театрів. Після першого вистав цього театру навіть такий невисокий всього українського,

яким був редактор «Нового часу» Суворов, мусив написати статтю «Наші мейнінгенці» (всесвітньо відома в той час трупина Німеччини), в якій з захопленням вітав гру наших акторів.

Останні два злочини заподіяні вже за наших часів. Перший із них — це колективізація і так зване розкуркулювання. Сталин, який неавидно український народ за його свободолюбство, вирішив фізичним знищенням частини нашого народу добитися його підкорення собі. «Поставте українського мужика на коліні» — такий, кажуть, був його наказ. І багато мільйонів українських селян загинули в засланих, від голоду і катувань.

Останній злочин — це спалення частини Києва — серця нашої України у вересні дні 1941 року.

Багато трагічних пожеж знає історія. Горів храм Діани, краса і гордість античного світу, від руки безумця Герострата; на переможному шляху Олександра Великого, що ніс азіатським країнам світ еллістичної культури, горів Сідоп, що зосереджував в собі найбагатші скарби тодішнього світу; горіла бібліотека Олександрії, підпалена фанатичним військом Омара. Але кожного разу до такої пожежі була якась певна історична обумовленість.

Коли ж проходиш повз цю похмурі погорлі стіни будинків Києва і задумуєш себе — що саме сталося, то тільки є одна відповідь: це люта помста найгіршого ворога, це плеснули Києву в лице сірчану кислоту, це акт хворого, в якого почався розклад духовного життя. Вогнем заграв вересневих пожеж 1941 року заляпшиться в серці кожного українця як остання кривда на спільному шляху України з Росією, до якого вона була змушена сумним ходом історії.

М. Васильев.

(З газети «Українське слово»).

Воєнні повідомлення

Головна квартира
Фюрера, 9 грудня
1941 року

Головнокомандуючий озброєними силами повідомляє:

На Східному фронті проходять бойові дії місцевого значення. В боротьбі проти британських транспортних суден повітряні озброєні сили затопили чотири біля сходу від Дунделю із конвою суден винишувач і чотири торговельні судна водотоннажністю 14 тисяч брутто-тонн. Бойові літаки бомбардували в минулу віз суднобудиельну верфь в Ньюкестлі. В результаті вжитої з великої висоти атаки з'явилися сильні вибухи і розповсюдилися пожежі в спорудах доків і підприємств по постачанню в місті Ісесті. Біля берегів каналу ворог втратив чотири після атаки винишувачів 10 літаків, після морського обстрілу артилерії 2 літаків.

У Північній Африці продовжуються бої. Німецькі винишувачі збили в повітряному бої 6 британських літаків.

В ніч на 8 грудня бомбардувалися німецькими бойовими літаками портові споруди і аеродроми на Мальті.

Дальніші повідомлення

По офіційному японському повідомленню при першій атаці повітряних озброєних сил на Гавайські острови затоплено 2 пінічно-американських бойових судна, 4 бойових судна і 4 крейсери тяжко пошкоджені, знищено велику кількість літаків. Японський підводний човен затопив біля Гаулулу і північно-американський авіаносець. На Тихому океані захоплено багато англійських і американських торговельних суден. Японці не втратили ні одного пароплава.

Манчжоу-Го оголосило себе в стані війни з Сполученими Штатами і Англією.

Японські озброєні сили очисають Таї від британських військ, які через кордон Малай обрушилися на Таї.

Розувель ввів сувору цензуру у всі вісті, що передаються в газетах.

Американський долар у Туреччині підвищився до 30 проц. Стамбульські банки відмовляються їх приймати.

Спекулянт світової війни Морган весподівано для Нью-Йоркської біржі знову появився.

Загальне політичне становище

Як повідомлялось уже позавчора по радіо, Японія оголосила війну Америці і Англії. Безумні атаки і

порушення американськими озброєними силами на Тихому океані, загроза Америки японській території примусили Японію до такого заходу. Воєнні дії на Далекому Сході вже почалися і можна відмітити великі успіхи на Японському морі, а також на землі велику кількість бойових суден, збито або пошкоджено. Вже затоплено і пошкоджено декілька американських англійських бойових суден, збито або пошкоджено на землі велику кількість американських літаків. Англійські озброєні сили, що знаходяться в Сінгапурі, оточені, ця, по сучасному устаткована морська фортеця, знаходиться під загрозою. У Вашингтоні, головному місті Сполучених Штатів Америки, оголошено осадне положення. Всі вулиці, що ведуть до урядових установ, барикадуються. Виробництва державного значення і воєнно-промислові заводи охороняються військовими. З глибоким задоволенням у Японії констатується, що після трьохденних боїв, в яких американсько-англійські озброєні сили повинні були нанести удари, ще ні один ворожий літак не був помічений на японській землі.

Із японської імператорської головної квартири повідомляють, що після трьохденної боротьби уже знищена головна частина британського східно-азіатського флоту.

Поруч з уже затопленими британськими бойовими суднами «Репольс» і «Принц Уельський» повідомлення про затоплення британського бойового судна «Кінг Джордж» можна вважати більш ніж ймовірним.

Головна квартира
Фюрера, 10 грудня
1941 року

Головне командування озброєних сил повідомляє: на південно-східному фронті атаки противника були відбиті з тяжкими для ворога втратами. Повітряні озброєні сили розбили всенні з'єднання і пригрозили поставити противника на південному секторі фронту біля Москви і на Ільменському озері.

В Північній Африці продовжуються бої. Збито 5 ворожих літаків.

Командування Італійськими озброєними силами повідомляє, що 19 англійських літаків було збито. 8 італійських літаків не повернулися на свої бази. Англійські повітряні озброєні сили вели атаки на одне місто в Італії і на приміські міста Італійської Північної Африки. Мальта бомбардувалася італійськими бойовими літаками. Іта-

лійський транспортник на грецькому побережжі був торпедований. Роботи по його врятуванню йдуть на повний хід.

Одва китайська газета стверджують, що 4 бойових американських пароплаз пошкоджені біля Гавайських островів, на 6 місяців виведені із воєнних дій. В Гавайських островах тепер знаходяться тільки один бетонний і олія планувальний док, і доки в Сполучених Штатах в більшості зайняті англійськими воєнними суднами.

Війна між Японією і Америкою не привела до зниження курсу валюти на біржі в Токіо, в той час як на Нью-Йоркській біржі курс значно знизився.

На протязі 9 і 12 грудня було знищено 96 американських літаків проти 5 японських. Загальна втрата японських літаків спочатку війни проти Англії і Сполучених Штатів дорівнює 38 літаків. Воєнні судна не були втрачені.

Егіпетський уряд відхилив оголошення війни Японії, як цього вимагала Англія. Він тільки перервав дипломатичні відносини.

Оголошення Турцією нейтралітету в війні на Далекому Сході викликало в Америці і Англії розчарування.

Підії перших двох війн викликали у Вашингтоні велике збентеження. Білий дім сильно охороняється також як і заводи військового спорядження. Листівки, які керують захистом від повітряного нападения, розповсюджуються у великій кількості серед населення.

В прикордонній області Північної Індії почалося нове хвилювання серед племен, що там проживають, проти Англії. Одна автомобільна колона піддалася напад.

Із Східного фронту ще повідомляють:

Німецькі повітряні озброєні сили розгортають діяльність по всьому фронту від Севастополя до далекої Півночі.

Важка артилерія обстрілювала Ленінград. На Карельському фронті фінськими військами очищена котловина. Оточена в ній 113 советська дивізія цілком знищена.

Більшовицькі валюти із Севастополя відбиті. Німецька артилерія обстрілювала військові з'єднання і укріплення більшовицькі.

Спочатку війни 1939 року було затоплено біля 14 світового тонажу торговельних суден. Більша частина втрат припадає на рахунок Англії і держав, що з нею зв'язані.

Італія продала Бразилію 8 суден, які спочатку війни стояли в портах Бразилії.

ЦЕ БУЛА МОСКВА

у Франції після
опору, що почина-
вше вивалюється
під владні німцьом
Рік тому, коли
всім урядом
взяв з руїн і по-
шкодам почалося
випитися лібераль-
ного господарського
можна вважати а
навіть коли вон
владні німцьом
воток був повна
особи мусили са-
матися влітку в не-
області, і народ
також побороли
населення. Але
сказати, що Фран-
ція повернулася
много життя.

Рік тому чис-
ло перевищував
— сьогодні воно
— 1918, отже
перед виникнен-
нн коли всі гад
перешли на 45
реші, зникне
це. Це стаєть
всіх буде до
всіх перебуду-
вального річчя. Т
власне устатку

З великою увагою слухав іноземців слова Бухаріна. Кожен день мав зустріч з такою безмістовністю, байдужістю.

Ні істії, ні цілі, до яких на було прагнути. Слова Бухаріна про внутрішні умови людини в байдужості, про і про жалінні правди, про дедення допитів, що свідомі, радками, зворушенням більше, ніж слозовими стріхами. Навіть приналежності до Союзу журналістів не могли змінити свого положення при словах Бухаріна. Несподівано свідок союветської влади і справедливості.

Після шестигодиночного засідання 13 березня 1938 року в будні ранку обвинувачені були приведені в зал засідання. Іноземні журналісти і дипломати зайняли свої місця. Глядачі завили в галерею мовчання. Охорона вгамувала жахливі після того, як обвинувачення відбулися. Зал засідання, тепер став замісцем грат. Білі, жовті і схвильовані, чекали обвинувачених вироку.

Лисий Улірих при світлі прожекторів промовив. Вирок був вистеженим одним визнанням. Об'єктивного рішення не було. 18 обвинувачених були засуджені до кари — розстрілу. Тільки домашній лікар в Кремль професор Плетньов, пославшись на медичні висновки, Бєтєсов засуджений до в'язниці Волі. Вирок повинен виконуватися через 72 години.

Прохання про помилування відмовлено, але воно не припинилося.

Борис Майлів.
газети „Українське слово“).

Спритність в роботі

«Хитрі надто далеко.
Він говорив мені, відповів
Бухарин, що я можу говорити
про все. Чому я не маю права
говорити про щонебудь, що
має близьке відношення хочби
до Достоєвського? Будь ласка,
як ви хочете. Три місяці, про-
довжував він, три місяці, по-
тім я почав давати показан-
ня. Довгий час попереднього
слідства, безсонні ночі, лю-
дити, весь час між життям
і смертю, в цьому стані ціло-
континентальної невпевненості,
трапилося, здається, все ще
масштабі, ніж це було в дійс-
ності. Я часто запитував себе:
чи закінчиться процес мою
смертю, і знову запитував себе:
за що я помиратиму? Чому?
Цілкомві Ніщо стоїть переді
мною. Ні ідеї, ні цілі, за які
можна було би помирати, але
навколо відбувається, все, що
смерть жалюиво, робить,
примущую до покаання
винизання»

І тепер через редакцію газети „Визволення” вони відносять поділку начальни-кові радіовузла п. Петровському і всім співробіт-никам радіовузла за їхве-дучає, своєчасне, куль-турне обслуговування меш-канців міста.

Прожектори повернулися і направили його на глядачів в глибокій залі. Там під час цього процесу видна була завішена зеленими занавісками. Тепер, коли сильне проміння світла потрапило туди, помітили, що щілина між портьєрами була вкрита чорним шклом папером. За нею показували час від часу фізіономія і календні зубани — советський диктатор Сталін.

Спочатку вивели трох за-
жених, яким було збере-
жити. Потім зайшли жиди О.
і стали по обидва боки за-
жених на смерть. Тяжко і гла-
хо крокуючи пройшли вони
грабтчасті деєрей в дівр. В
ні йшли з опущеними голо-
в і згорбленими спинами. Тяж-
ко один з них оглянувся—це був
Крестинський. Ще раз він по-
глянув на зад, глядачі, жиди.
Напевне він побачив деяку
ложу в кінці залу. Чи пізнав
кривавого володаря, чи то був
тілий жид старі, який при-
мусна його здригнути і ви-
вернутись.

Двері зачинились за актрисами.
Танок смерті пролунав, су-
у великому залі був закінче-
ний. Завіса після акту крикнула
драми „Москва“ спущена.
(З журналу „Мюнхен“)

Ще за-
більшови-
ство твер-
на армія—
ія у світ-
ародная.
воєну те-
цій на-
командний
полснити
розгром
ної" армії
Причин
гато, і, ш-
давайте
дала рада
дящим, і
вова армії
Зразу :
революції
що імену-
вицьких і
громадин
розрухи
у цей час
хоч термі-
це на св-
чась на
Печались

ЛИБО ТЯЖКЕ

НОВА ГОСПОДАРСЬКА ПОЛІТИКА ФРАНЦІЇ

У Франції після подолання опору, що починався, все ясніше виявляється плідотворний вплив німецького прикладу. Так тому, коли перед Францією урядом стояло завдання зруйнувати нову економіку, почалося практичне втілення ліберальної нової господарської політики, яку можна вважати авторитарною, навіть коли вона ще далека від німецького прообразу. Розвиток був повільний. Керівники мусили самі не раз шукати шляхи у новій для них області, і, нарешті, треба було також побороти частковий опір населення. Але нині можна сказати, що Франція до певної міри повернулася до нормального життя.

Рік тому число безробітних, яке перевищувало один мільйон, сьогодні воно становить лише 300.000, отже менше, ніж перед виникненням цієї війни. І коли всі галузі промисловості перейшли на 48-годинний тиждень, зникне решта безробітних. Це стане фактом. І тоді, коли буде досить сировини, всі невідкладні потреби будуть задоволені. Тут помітно видно успіхи німецької до-

помогі. Німецька індустрія сприяла пуску в хід французької промисловості шляхом надання замовлень і виділення сировини.

Німецька розпантажила французький ринок робочої сили через запровадження трудової повинності французьких робітників, французький уряд дотримався цінності поштової організації громадських робіт, що в усякому разі сприяло розміщенню безробітних.

Текстильна промисловість внаслідок англійської блокади знаменна відомостями від своєї старої сировини—від воєнної та бавовни. Німецька пішла їй назустріч і переобладнати на сучасні німецькі методи приладів технічного володра, так що й тут скоро буде досягнутий колишній рівень забезпечення працею.

Місце сільського господарства у господарській політиці Франції сильно збільшилось.

Зважаючи на пікування і завантаження французького уряду, можна думати, що стан цей буде не тільки тимчасовим, до повернення нормальних умов, але продовжиться і надалі. (З газ. „Укр. слово“).

Відгуки на надруковану статтю

Шановний обер-лейтенант і ад'ютант п. Водічка в шостому номері нашого часопису, в статті під загальною назвою „Коли ти вітаєш мене, то і я вітаю тебе“ описав, як поводить себе культурні європейці і як невіжливо й некультурно доводяться громадяни міста Ковотопа та його околиць. Одноразово пан Водічка записав нас: „Як ви дивитесь, українці, що ми, німці, так думаємо про вас?“

Сподіваюся, що я не заступлюсь самотнім і висловлю загальну думку, коли на це запитання дам таку відповідь: ви, німці, правдиво спостерегли хиби в наших звичаях і поведінці. Звичайно, соромно нам. Але треба сказати,

що некультурність панів насидів жидо-московський уряд, бо раніше у нас, українців, була певна культура і певні ввічливі звичаї. В народі ходить приказка: „Роба смердить з голови“. Отже, коли всі керівники у приміщеннях не складали шапок, не вітались із населенням, тобто були нечестні і некультурні, за їх прикладом і йшли всі останні.

Так, ми визнаємо свою некультурність, але головний винуватець цього—жидо-московський уряд. І тепер ми, українці, повинні вжити всіх заходів, щоб виправити своє поведіння, піднести його до рівня європейської культури.

В. Визволенний.

Хорвати будують свою державу

На цю тему пише К. Гольдбах у „Фелькшер Беобхтер“. Круто змістило місце, — читаємо, — минуло з того часу, як д-р Анте Павеліч, фанатичний борець національної Хорватії, вернувся з заслання, щоб перебрати керму новоствореної держави. Більше як 20 років боровся за цю мету теперішній 52-літній політичний діяч (голова держави). Тюрми, двічі присуд смерті, втеча за кордон—такі були етапи важкого шляху людини, що поставила собі за мету—залишити свою батьківщину слід сербської гніту.

Коли оце гаряче бажання всіх національнодумачих хорватів було несподівано здійснене в квітні ц. р., станував провід Усташі перед безліччю завдань, що мусили бути виконані невеликим числом співробітників. Крім негайного забезпечення ладу і порядку треба було провести консолідацію внутрішньохорватських відносин, організувати армію і адміністративний апарат, розв'язати деякі віросповідні проблеми.

Усташа, як військова організація, мала перед перебранням влади відносно невелике число організованих членів. Тепер треба було цю організацію розбудувати і устаткувати рух зробити загальнохорватським. Ці зусилля слід вважати сьогодні повністю виконаними? Національний хорватизм, що давніше у великій частині був організований у селянській партії Мачека і не був у згоді з радикальним націоналізмом, нині дуже радо приступав до праці над будовою своєї держави. Відбрана самим поглавником присяга Усташі від колишніх провідників селянської

партії Мачека, і то перед представниками народу, та братній пошлюнок, що ним обмінявся з ними поглавник, були цими зовнішніми ознаками внутрішньої консолідації.

Національною своєю хорватській мусульманській області rado приєдналася до усташівської держави та приступила до праці. В Хорватії живе коло 150 тисяч німців.

Відношення між державою і німцями розв'язано в площині дуже тісної співпраці і віддільного законодавства, створеного як в інтересі німецької національної групи.

Беручи під увагу географічні, історичні та господарські моменти, поділено 115.000 кв. кілометрів державної території на 22 області і таким чином створено внутрішньо-адміністративну єдність.

Програма господарської розбудови передбачала негайні праці над будовою мережі шляхів, земельних меліорацій і основ для розвитку господарства та індустрії. Щоб збільшити аграрну продукцію, вирішено зробити врожайними 250.000 гектарів землі, що досі лежала облогом. Виготовлено так званій чотирьохрічний план господарської розбудови краю. На розбудову автошлях приділено 4 мільярди кун (одна куна—5 пфенігів), на розбудову залізниць 300 мільйонів тільки в цьому році, 100 мільйонів кун на подолання мостів, а 50 мільйонів на ремонт шляхів. На меліораційній праці призначено 800 мільйонів, з того в цьому році—35 мільйонів.

Справа соціальної політики, як справа платежів, колективних договорів між прадавцями і робітниками та інші подібні справи

унормовано вже законодавством. Для покращення житлових умов для робітників призначено 100 мільйонів кун на збудування 10.000 робітничих мешкань.

Жидівське питання розв'язане за німецьким зразком. Давніше в Хорватії, зокрема в її столиці Аграмі, жили аж кишіли. Сьогодні жиди зовсім усунути з усього господарського та культурного життя.

Зовнішня політика Хорватії базується на тому, що Німеччина та Італія створили умови для створення незалежної хорватської держави. Своїм приєднанням до договору трьох дістала молода хорватська держава свою легітимність перед цілим світом. Коли ж почалася війна проти большевиків, Хорватія організувала легіон своїх добровільців, що вже блискуче витримав роковну пробу в боротьбі проти большевиків.

Боротьбу проти комунізму веде Хорватія безпосередньо теж і всередині держави. Комуністичні елементи спільно з югославськими недобитками намагаються всіма способами перешкодити хорватським провідникам у будові їхньої держави. Ці спроби вичистити хорватський провід драконськими засобами.

Всі ці зусилля Хорватських провідників досі виконали працю свідчать про те, що Хорватія на шляху до гарного майбутнього. Треба буде ще, правда, перемогти не одні труднощі, деякі завдання не встигнуті бути так швидко розв'язані. Проте бажання та зусилля поглавника та його співробітників добути для хорватського народу гідне місце в спільності нової Європи напевно увінчаються успіхом.

(З газ. „Українське слово“).

Що дала радянська влада трудящим?

Ще здохло до війни більшовицька дреса брехливості, що червона армія—найсильніша армія у світі, бо це армія народня, має найкращу воєнну техніку і найкращий начальницький та командний склад. Чим же пояснити такий скорий розгром цієї „впереможної“ армії?

Причин цієї поразки багато, і, щоб зрозуміти їх, давайте розглянемо, що дала радянська влада трудящим, і чи справді червона армія є армія народня.

Зразу ж після жовтвської революції почався період, що іменується в більшовицьких історіях періодом громадянської війни. Крім розрухи та голоду, народ у цей час нічого не бачив, хоч терпів і вносила усе це на своїх плечах, називаючи на краще майбутнє. Чечалась сталінські п'яти-

річки. Селянство на цей час стало великою силою, яка могла протистояти сталінській політиці. З цієї причини, для крадіг цього грабування селян, їх було загнано в колгоспи. Всіх противників цієї політики було заслано і розстріляно. В наслідок такого господарювання на селян виник голод. Такого голоду ще не знала історія, бо цей голод виник не в наслідок неурожаю або якого стійкого лиха. Урожай того року був задовільний, і ні в якому разі не зміг би викликати такого жахливого голодування. Справа в тому, що „робітничо-селянський“ уряд за простою пограбував селян.

Люди вмирали голодною смертю. Чувся стогін і прокляття голодного люду, а в цей же час всі більшовицькі газети були заповнені портретами з усіх

сторін сфотографованого „любимого“ Сталіна та його приближників. Причину голоду Сталін пояснив „деякими відхиленнями від генеральної лінії партії в галузі хлібопоставок“.

Нарід безсмертний—він пережив і голод. І коли настав час, що стало можливо, правда, з великими труднощами, дістати хліба, наймудріші оратори з усіх трибун кричали про „щастя життя“, про те, що „жити стало краще, жити стало веселіше“. Проте, голодування залишило глибокий слід в умі людей. Нарід згадував про нього, і тюрми та політичні ізолятори наповнялись кращими представниками народу, яких загнали туди за найменше слово, сказане не в унісон більшовицьким гаслом. Вої надії на внутрішній переворот загинули, і люди зрозуміли,

що тільки Німецька армія зможе визволити їх від комуністичного ярма. Сталін довідався про це і мільйони народних карбованців пішли на пропаганду, на шпіль, на утримання таємних агентів, яких було послано на заводи, в колгоспи, в армію. Тільки після таких заходів Сталін міг без боязні видати закони про судимість за співзвучення на роботу, про заборону самовільного залишення роботи, хоч як ця робота не подобалася даній людині.

Чи міг свободолобний український народ дивитися на цю більшовицьку комедію? Чи міг червоноармієць-селянин з власної волі проливати свою кров за Сталіна, знаючи, що дома залишилась жінка з дітьми без жодних засобів, без захисту від зими, заробляючи в колгоспі грами хліба та лічені копійки грошей, знаючи, що в цей же час за наказом „мудрого“ Сталіна

податки дійшли понад 1000 крб., крім великих моголоставок, м'ясопоставок та інших грабежів.

То ж і не дивно, що червона армія в перші ж дні бою, не зважаючи на свою багаточисленність, зазнала такої жахливої поразки і втратила таку велику кількість танків, літаків та іншого воєнного матеріалу. До такої поразки червону армію призвела „мудра“ сталінська політика з її п'ятирічними тавками, фаворними літаками, а її пасивністичними методами і бездарним командуванням. Прикро чути тільки те, що кривавий Сталін жеве на вірну загинув тисячі нових ненавчених військової справі людей.

Але це не допоможе йому. Цим він тільки ще більше уславить себе в народі, як невіддільний деспот, який любить помити свої руки в людській крові.

В. Черненко.

Це було в 1940 році

ЖИД:—В цьому році на курорті в Криму я поправився на 10 кілограм.

УКРАЇНЕЦЬ:—В цьому році за запізнення на 20 хвилин я сидів у в'язниці. Тут я схуд на 10 кілограмів.

В останній час

Дочка Сталіна

АНКАРА, 26. Дочка Сталіна у супроводі англійського посла виїхала до Ірану, звідки має намір перейти до Америки.

Угода держав Південної Америки про жидів

ЛЬВІВ, 27. Ряд держав Південної Америки—Аргентина, Уругвай, Парагвай, Чилі та інші уклали угоду, яка забороняє незаконне перекочовування жидів. Якщо у них не буде відповідних документів, їх ніде не прийматимуть.

Становище у Владивостоку

ШАНХАЙ, 27. Один литовський біженець, що прибув із Владивостока до Шанхаю, розповів таке:

Населення Владивостока харчується виключно рибкою, бо інших продуктів нема. Хліб з'являється дуже рідко. Порт пустує. В місті закрито повне приготування до протиповітряної оборони. Виходити на вулицю дозволяється лише від 5 годин ранку до 6 годин вечора.

МИСТЕЦЬКА ХРОНІКА

15 листопада ц. р. відбулись загальні збори українських письменників у м. Києві, де було обговорено й затверджено тимчасовий статут спілки й розглянуто поточні господарські справи.

Спілка українських письменників підготувала видання літературно-критичного альманаху та збірку педрукованих поезій Євгена П'явужника (помер на заслання в Москві).

Точність і акуратність—ознака культури

Коли почалася війна між СРСР і Німеччиною, виїжджав з Москви німецький кореспондент. На одному з московських вокзалів йому довелося дуже довго чекати поїзда. Коли він спитав у чергового по вокзалу про час прибуття поїзда, той йому відповів:

— Поїзд прибуде з запізненням на три години.

— Чому це так?—здивувався кореспондент.

— Тому, що зараз війна. Не можна інакше.

В цей же час з Берліна їхав додому московський кореспондент. Коли він спитав у чергового по вокзалу про час приходу поїзда, той йому відповів:

— Поїзд приходить о 2 години 45,5 хвилини.

— Чому така точність?—здивувався кореспондент.

— Тому, що зараз війна. Не можна інакше,—відповів.

Жертви більшовизму

До хати селянина Лисенка зайшов виковавець. —Вам повідомлення із сілради, розпишіться про одержавня.

—Що ж воно таке?—спитав дід Корній.

—Підписуй,—там побачиш! Дідусь взяв олівець і поставив хрестика. Виконавць пішов. До хати ввійшла дочка Настя. Вона зразу ж прочитала на обличчі батька, що не все гаразд.

—Що трапилось, тату?—запитала вона.

—Та ось Явтух папірця якогось приніс.

Настя взяла із рук батька папірець і прочитала. По її обличчю пробігла дрож, з очей покотились сльози.

— Іроді! Все майно забрали та ще й тисячу ліврів карбованців платили! За що? За те, що на світі живемо та по землі ходимо.

Побалакали, пожурились. А через декілька днів діти тільки у вікно подивились, як виковавці потягли з двору корову, останню надію.

Забрели й Лисенка з дружиною і вислали в різні місця Далекого Сходу, звістки про них і до не чути. Дочку Настю за вербували на роботу в шахти Довбаса, тут її зустріла непосильна праця. Менші діти померли від голоду 1932—1933 року. Так родина Лисенка стала жертвою більшовизму.

А. Нучнальський.

Редактор Г. О. САХНО.

У ЗАСТІНКАХ ОДПУ

(Спогади)

Уночі проти 15 грудня 1930 року в двері моєї кімнати упевнено постукали. По стукі можна було догадатися, що прийшли якісь незвичайні неспрошені гості. Я відкрив двері. Увійшов агент ОДПУ з двома стрільцями й пред'явив ордер на право обшуку й арешту. Взялися за обшук. Перетрусивши всі речі, агент пробурмотів:

—Одягайтесь!

Я попрощався з родиною і ми пішли з хати. На дворі лютувала хуртовина. Нас чекала вантажна автомашинка. Всі посідали в неї і вона швидко привезла нас на "Линки"—подвір'я київського відділу ОДПУ. Тут висотували відомі відповідно папірця й через 2 години, без десяти, відвезли мене до Лук'янівської тюрми, де посадили в одну камеру.

Хоча камера призначена для одного, проте в ній було 5 душ, з шостою викликало на допит.

Почалося монотонне торемне життя під замком в 4 стінах з одним маленьким вікном під самою стелею. Істи давали 1 раз юшки з боршвом. Раз на добу нас виводили на 10-хвилинну прогулянку. Сум і жах окутував все.

Особливо сумно і жахливо було, коли в нічній тиші тюрмні ґрати гриміли залізними засовами та викликали в'язнів на допит і розстріл.

Незабаром я відчув на собі знущання й поневіряння в стінах тюрми.

Мене перевезли до приміщення ОДПУ, і опівночі почав мене допитувати уповноважений ОДПУ молодий жидок Шустер. На світанку мене забрали від нього й посадили на стілець у холодному коридорі, поруч з трьома нещасними, які вже там сиділи. Коло нас поспівано вартували курсанти школи ОДПУ і не давали спати ні сплячи, ні стоячи. Як хто засинав, будили кулаками. Істи майже нічого не давали. Посидівши так 4—5 днів, люди на робилися майже божевільною. Череп тріщав...

По різних кутках коридорів тримали в такому стані щось біля 50 душ і щоночі водили до уповноважених на допит.

Мене протримали на стільці двічі по 8 днів і перевели до загальної камери тюрми. Цю камеру збудовано на 12 душ, а сиділо 80—90 душ. Неможливо тишота, духота... Заїдали паразити...

Через 3 місяці нас цілим ешелоном відправили в тюрми до сибірських таборів відбувати строка ув'язнення.

В. Визволенний.

АДРЕСА редакції: м. Конотоп, Краснопільська вул., № 4. ТЕЛЕФОН № 162.

ОГОЛОШЕННЯ

Громадяни м. Конотопу і навколишніх сіл, що знають в будинках більшовицьких установ та квартирах начальників телефонні апарати, повинні здати їх у Конотопську поштово-телеграфну контору (канцелярія)—на протязі п'яти днів від дня опублікування цього оголошення.

Суворо забороняється самовільно втручатись до ліній міського радіозвука.

Категорично забороняється робити заземлювання ліній радіозвука та провадити різні експерименти, щоб збільшити гучність.

Забороняється самовільно ремонтувати репродуктори. Всі несправності у радіобудівнях повинні справлятися технічним персоналом поштово-телеграфної контори, а ремонт репродукторів провадити виключно в радіомайстерні (двір пошти).

За невиконання цього розпорядження винних буде покарано, як за навмисне пошкодження радіозвуку.

Місцева комендатура.

Загублені або вкрадені документи

вважати недійсними:

- Пашпорт на ім'я Черпозу Євгенія Андрійовича.
- Пашпорт і публічне свідоцтво на ім'я Богачек Тетяни Олександрівни.
- Метрика про народження на ім'я Котляр Тетяни Олександрівни.
- Пашпорт на ім'я Тетері Лізавети Григорівни.
- Пашпорт на ім'я Козлової Наталки Іванівни.
- Пашпорт на ім'я Обруч Антоніни Іосифівни.
- Пашпорт на ім'я Самошова Євгенія Іосифовича.
- Пашпорт на ім'я Кікоть Клавдія Євгенівна.
- Пашпорт та метрика про народження на ім'я Пискун Михайла Самойловича.
- Пашпорт на ім'я Прудяк Олександр Тимофійовича.
- Пашпорт на ім'я Радченко Стася Іосифівна.
- Пашпорт на ім'я Черненко Марія Іосифівна.
- Пашпорт на ім'я Плякоч Євгенія Федорівна.

ВИЗВОЛЕННЯ

ОРГАН УПРАВЛІННЯ МІСТА КОНОТОП

Річ 1

Понеділок 22 грудня 1941 року

4 12

ФЮРЕР ГОВОРИВ!

11 грудня Фюрер говорив перед німецьким Рейхстагом.

В своїй повній виразності промови Фюрер зупинився на початку цієї війни і висвітлює основні причини, які привели до цієї найзначнішої із всіх воєн, які Німеччина колинебудь проводила.

Він описав як після ганебного Версальського миру певна кліка стала гравити Німеччину, хоча тоді була зовсім безбройна і беззахистна. Він указав на обставини, при яких завдяки найбільшому обману Вільсоновських 14 пунктів—міг бути укладений мир, і як уже тоді єврейсько-капіталістична влада діяла, щоб перешкодити відбудовуванню Німеччини. Він пригадав про пропозиції, які зробила Німеччина Польщі, щоб зберегти мир в Європі, що Німеччина, не дивлячись на образи і жорстокості, допущені у відношенні до німецького народу в Польщі, звернулася до цієї держави з пропозицією, яка була так поставлена, що Польща могла б напевно прийняти її. Данієл, сучасний німецьке місто, треба було віддати Німеччині назад, і щоб мати можливість підтримувати зв'язок Німеччини з цим містом, вимагалася лише вузька смуга землі, яка йде через Польську область, щоб на ній провести залізницю і автомобільний шлях. При цьому польський уряд нічого б не втратив, коли б було запропоновано голосування в суперечній області, при чому можна було доручити міжнародній комісії проведення голосування і нагляд за ним. Але Польща не прийняла цієї єдиної в історії пропозиції і після цього оголосила мобілізацію своєї армії. Питається, чому це так?

Чому ця маленька держава мала сміливість, або, більше сказати, зухвальство, відповісти великій Німецькій державі мобілізацією? Відповідь дуже проста: Польща, підселе на обіцянками Черчілля і Америки, думала знайти підтримку в цих обох державах, бути в спромозі почати боротьбу з допомогою цих двох держав. Чим ця спроба закінчилась—всім відомо.

Потім Фюрер перейшов до теперішньої боротьби проти Советського Союзу і змалював в яскравих барвах ту небезпеку, яку являло для Європи і її культури вторгнення більшовицьких орд, які уже приступили до нападу, уже були виставлені. Ці обставини стали відомі багатьом народам, які добровільно і з радістю виступили на боротьбу проти більшовизму на стороні Німеччини. В своїй промові Фюрер захоплювався героїчною боротьбою маленького фінського народу, який, не дивлячись на наслідки війни з Советським Союзом, знову з радістю виступив на стороні Німеччини. Він указав також на італійців, і на багатьох інших добровільців з Іспанії, Румунії, Венгрії, Данії і Голландії, Бельгії і навіть Франції, які тепер на сході разом з німецькими товаришами допомагають Німеччині нанести смертельний удар більшовизму.

За всією цією боротьбою проти Німеччини стоїть не Черчілль і Англія, а світове жидівство, як це показують численні знайдені документи.

Рузвельт, президент Сполучених Штатів Америки можна розглядати як всесвітнього ворога, який прескасами обіцянками і жидівським капіталом нацьковує світ на боротьбу

проти Німеччини і сам шукає війни, щоб наслідувати Англії, яка загине.

Фюрер говорив про великі бої і великі успіхи німецької зброї на сході, він повторив уже опубліковану кількість полонених, гармат, танків і іншої зброї і сказав про те, як більшовики чекали допомоги Англії та Америки і ще чекають. В протиположній гігантській кількості советських втрат стоїть порівняно незначна, але все ж сумна кількість втрат німецькими солдатами.

Повертаючись знову до Америки, Фюрер описував як Північно-Американські Сполучені Штати спрямовували в останній час свої атаки на права народів Німеччини, як вони робили напад на німецькі військові кораблі і цим викликали Німеччину на війну. Подібні атаки спрямовували вони і на Японію, і тепер Японія мала повне право визнати Америку і Англію своїми ворогами і своєю зброєю покласти край цим нападам. Вірна укладеному кількох років тому пакту трьох держав, Німеччина таким же чином вжила свої атаки проти Америки і послала їй оголошення війни. Незмірні були муки німецьких громадян і німецької народності, які вони мусили переносити в Америці. Тепер же війна з Америкою розгоряється; як сторінка за сторінкою розгортаються бої, що ведуться разом з вашими вірними союзниками до тих пір, поки вся ця жидівська інтернаціональна кліка не буде лежати на землі, і Європа зможе вільно дихати і працювати.

Так говорив Фюрер. Сотні тисяч, мільйони людей його чули. Також і українці могли чути дужий голос нашого Фюрера.

Повідомлення про воєнні дії

Головна квартира Фюрера, 13 грудня 1941 року

Головне командування озброєними силами повідомляє:

На Східному фронті відбита місцева атака ворога. Повітряні озброєні сили з успіхом боролися проти воєнних з'єднань ворога в Довенькій Луці і на Нижньому Донці також як і на повітряних основних пунктах Ладозького озера, на важливих воєнних спорудах Москви. На південно-схід від Британських островів німецькими бойовими літаками бомбардувалися важливі воєнні об'єкти.

Центр ваги боїв, які проходять повним ходом в Північній Африці, перейшли в місцевість до заходу від Тобрука, при чому ворогу не вдалося досягти успіхів. Бардія і Соллум з великою упертістю діяли в артаку до ватиску ворога.

Під захистом низького навислих хмар, окремі ворожі літаки кидали бомби на деякі пункти голландсько-німецької прикордонної області, наразують невелику кількість жертв серед цивільного населення. При цих одиноких вальтах і безрезультатних нічних атаках на заняті захисні області британські повітряні озброєні сили втратили два бомбовози.

Дальніші воєнні повідомлення

В день вступлення Німеччини у війну проти Сполучених Штатів Америки Фюрер надіслав привітальну телеграму італійському королю, Дуче, Тевно і японському президенту міністрів. У цій телеграмі сказано, що

братство по зброї з'являється вірною запорукою перемоги трьох держав. Японське імператорське командування із головної морської квартири повідомляє, що біля Гавайських островів, крім двох, про які вже повідомлялось, п'ять нічно-американських бойових суден, потоплено ще одне бойове судно „Аризона“ водотонажністю в 32 тис. брутто тонн.

Британське адміралтейство передає, що замість потопленого бойового пароплава „Принц Уельський“ флагманським кораблем призначається крейсер „Единбург“ водотонажністю в 10.000 брутто тонн.

Фюрер прийняв керівника нацистсько-соціалістського руху в Нідерландах Муссерта.

Фюрер нагородив фельдмаршала лейтенанта Міхалса, командира венгерського моторизованого корпусу орденом ринарського хреста.

Німецька фарбова промисловість винайшла нове штучне волокло, яке володіє великою крістю і еластичністю, ніж шовк, легше за шерсть і має більш високу споживчу вартість.

Англіські страхові товариства відхилили видачу військово-страхової премії при поїзді у Далекосхідну область.

В останні дві посилюється запит німеччини-американських купців на південно-американську основну валюту.

У Вені заснований „Союз національних об'єднань журналістів“, до якого приєднались: Німеччина, Італія, Венгрія, Румунія, Болгарія, Словачія і Крочія. Одночасово був заснований Інститут для вивчення положення інтернаціональної преси.

Робота відділу харчової промисловості

З вступом німецьких військ оживили села, оживило селянство, оживило селянство. У відділі промисловості радянським підприємствам доручено мобілізувати всі сили на виробництво продукції, необхідної для війни. Зокладити всі сили на виробництво продукції, необхідної для війни.

На питання, де вони візьмуть матеріали, паливе і інше, всі в один голос відповіли:

— У нас виробляється така енергія, що для наведення роботи підприємств ми зможемо подолати усі перешкоди, ми усі самі відстанемо, тільки давайте дозволити нам на їх опущення.

Відділ місцевої промисловості йшов усім назустріч, давав відповідні поради, вказівки, як наслідок у двох районах, які прилягають до м. Конотоп, заплановані дитини, споживаючи все довкола виробничі засоби, тактичні, поєднані з масовими піснями селян. Надали зерна для допомоги з кожним днем збільшуватися, і збільшуватися ситуація на виробництві нових машин. Міржа, яку беруть за помалу в розмірі 10%, надходить до машин № 1 в м. Конотопі, де перемелюється і йде на випікання хліба населенню.

Самусь.

Начальник відділу харчової промисловості.

В останній час

Німці на підступах до Москви

Агентство Гавас ОФІ передає з Москви, що більшовицька „Правда“ висловлює велику тривогу за долю Москви в найближчі дні. Німецький наступ нестримно арештує. Німці на підступах до Москви сконцентрували 40 дивізій, а яких 20 танкових. Особливо тяжке становище

Москви ще погіршало в зв'язку з зайняттям німецькою армією м. Солнечногорська, за 50 км. від Москви, яке має велике стратегічне значення.

Води біля Владивостока міновані

ВАРШАВА. В наслідок мінування узбережжя біля Владивостока, туди не можуть безпечно заходити

торговельні судна. Місцева влада видала розпорядження, що в порт можуть заходити пароплави лише в супроводі спеціальних човнів, які виходитимуть назустріч пароплаву у відкриті води.

Простір від Владивостока мінований на 25 миль від берега.

(З газети „Укр слово“).

Верховний воєна армії СРСР.

НАКАЗ

НАЧАЛЬНИКА ПОЛІЦІЇ М. КОНОТОПА

від 12 грудня 1941 року

З метою уточнення реєстрації домоволодівець виникає потреба провести на території м. Конотопа суворий облік мешканців по місцю їх проживання, з припискою прибуваючих і випискою вибуваючих, а тому НАКАЗУЮ:

§ 1. Для проведення вищевказаного обліку встановити домові книги по всіх будинках як міського, так і власного володіння.

§ 2. Комendantам ділянок і власникам будинків по-турбуватися про одержання будинкових книг від адміністративного відділу адресного столу поліції м. Конотопа.

§ 3. Ведення будинкових книг покласти в будинках міського володіння на призначених уповноважених, у власних будинках — на самих домовласників. Реєстрацію будинкових книг розпочати з 12 грудня і закінчити до 25 грудня 1941 року.

§ 4. Приписування мешканців в будинкові книги розпочати з 12 грудня і закінчити до 25 грудня 1941 року, після чого в трьохденний термін комendantам вулиць і власникам будинків представити заповнені книги в паспортний підрозділ на затвердження і приписку.

§ 5. Запису в будинкові книги підлягають лише ті громадяни, які з'являються постійними мешканцями міста Конотопа, що мають відповідні документи, як-от: паспорт, що помічений адресним столом м. Конотопа, а також приписані до них діти віком до 16 років.

§ 6. З 25 грудня 1941 року приписка і виписка по будинкових книгах може проводитися лише в ідентифікаційному порядку в паспортному підрозділі поліції через комendantів вулиць і власників будинків.

§ 7. Із запровадження будинкових книг новоприбувші мешканці повинні приписуватися не пізніше одної доби з дня прибуття, а вибувші виписуються не пізніше 5 днів з дня вибуття.

§ 8. Колективну приписку до 25 грудня 1941 року провести з удержанням приписочного збору в сумі 1 крб. з 1 чол., а з 25 грудня м. р. по індивідуальній приписці встановити збір в розмірі 3 крб. з 1 чол., по виписці збору не удержувати.

§ 9. Нагляд за правильним веденням будинкових книг і своєчасної приписки і виписки мешканців покладатися, крім комendantів, на діляничних інспекторів поліції.

§ 10. Особи, що порушуватимуть правила ведення будинкових книг і приписки, а також ті, що допускать порушення в своєму будинку осіб не приписаних, або тих, що не мають на це дозволу поліції, підлягають штрафу до 200 крб.

Начальник поліції м. Конотопа
ШАМРАЙ.

Наші перспективи

Робота відділу лісо-торфової промисловості почалась з проведення інвентаризації всього майна і ресурсів. Інвентаризація показала, що продукція і майно, які раніше належали торфовій і лісовій розробкам, була низької якості. Наприклад, із 40 тис. тонн торфу придатним для використання було лише 12—13 тис. тонн. Треба було вже з перших днів приділяти серйозну увагу для того, щоб останній станів майбутньому використати його на паливо трудящим.

В лісовому господарстві не залишилось навіть і дров на паливо, не говорячи вже про будівельні матеріали. Як бачимо, нам лишилось зруйноване як лісове, так і торфове господарство. З допоміжного господарства майно було все розкрадено. Таким чином облік продукції, яка хоча і мала низьку якість, і облік всіх ресурсів показали з чого власною потребою розпочати роботу відділу. Відділ лісо-торфової промисловості розбили на 5 груп: лісову, торфову, допоміжне господарство, обліку і плавання і групи

постачання та збуту. Підібрали певний штат робітників і почали роботу. Лісову площу розбили на 5 ділянок (раніше було три). Цим самим дали можливість лісникам краще доглядати свої ділянки лісу. Тепер на цих ділянках проводиться заготівля лісоматеріалу, а також дров. В 1942 році передбачається заготовити 6200 куб. метрів ділового матеріалу і 7500 кубометрів дров на паливо.

При советській власті було так, що лісовий матеріал Ковотопського району вивозили в інші райони, а з інших районів у Ковотопський район завозили такий же самий лісоматеріал. Безперечно, що це було безглуздо. Зараз цього не буде. Тепер у розпорядження відділу зложено лісопилальний завод. Це дасть можливість забезпечити завод місцевою сировиною і, крім цього, виготовляти на місці всі матеріали, які лише потрібні для вжитку.

Вже приступили до виготовлення саней, возів, організовано виробництво бочок, голубель, лопат, тиня тощо. В дальшому

виробництво предметів широкого вжитку обмежено так, щоб можна було забезпечити ними населення. З метою наладити торфове господарство торфову площу, що в районі, розподілено на ділянки.

Одноразово з лісо-торфової промисловості підпорядковано один завод, що міститься в хуторі Раках.

Для створення умов праці робітникам працюватимуть на ділянках роботи організовано лісове господарство. Це дасть можливість збільшити кількість харчуючим працюючим.

Як недостатки слід мітити те, що робітникам забезпечені їздити, що зриваються плани роботи на торфових ділянках, а саме підготовка невинстає в достатку кількості транспорту, перешкоди, що ці плани в майбутньому будуть відомі.

М. Вірський
Начальник відділу лісо-торфової промисловості

Висипний тиф та боротьба з ним

Висипний тиф являє собою інфекційну, тобто заразну хворобу, дуже легко розповсюджується серед населення, приймаючи при сприятливих умовах надзвичайний розвиток, а також дає велику смертність.

Історія цієї хвороби свідчить, що ті країни, які вкривали себе славом безкультурою, злиднів серед населення, недоїдання, відсутності мила та лазень, одвічним негараздом звичаєм митися двічі на рік — коли народиться та вмирає — завжди з'являлись джерелом узагальнення на цю хворобу.

Візьмемо, наприклад, давні, що їх опубліковано гігієнічною секцією Ліги Націй в Женеві за 1929 рік; за цими даними було зареєстровано висипного тифу в Росії за півроку 1929—18.461, в бувшій Польщі за цілий рік — 1.726, в Румунії — 1.226, в Німеччині — 1, в Англії — 1.

Сучасна доба, доба військового часу з її економічною розрухою, рухом населення, особливо військовопобитих, являє з себе найсприятливіші умови для розвитку висипного тифу. А тому зовсім невідно, що в окремих населених пунктах м. Конотопа та району почала виникати вже ця велика загроза для населення — висипний тиф.

Кожний громадянин, мусить знати, що не з хвороб та як з нею боротися.

Хвороба ця, починається відразу глобально білдо, загрозливим апетитом, загальною кволістю, ознобом

та підвищенням температури вже на першу добу до 39 градусів. На четвертий чи п'ятий день у хворого з'являється плямистопузлизна висип на лобі, животі та кінцівках.

Хвороба тягнеться пересічно до трьох тижнів, вражає, головним чином, найважливіші органи людського тіла — серце, легкі, серцеву та нервову систему, а тому від неї багато вмирає. Вирішувальні засоби лікування від цієї хвороби, які б гарантували видужання, немає. Проте, надзвичайно легко попередити цю хворобу.

Вченими остаточно вже встановлено, що вона передається виключно паразитами, особливо вошами. Отже всякий, хто позбудеться вошей у себе та не буде в контакті з завошиєними, той ніколи не захворіє на висипний тиф.

Кожна родина мусить звикнути до себе воші, але не тільки на тілі, в волоссях частинках тіла, а навіть і на всьому одязі. Треба мати на увазі, що воша при 60 градусах температури протягом 2х годин гине, тобто, коли

одяг покласти в щодня витоїлиши, (справа в сільську пічу), як тільки для випечки в то за 3—4 години згине.

Щоб позбутися цієї волоссяної частини треба змочити спеціальним чином частини тіла потім гарно вмити.

Щоб попередити повсюдження висипного тифу, треба забирати вошей в родинах, дякую людства через це, для чого старшим виділяти для цієї окремі хати, які мусіть, звичайно, оздобити, звичайно, оздобити.

Сільські лікарі та медичні мусять ретельно оглядати хворих з температурою, так званих позних хворих, щоб швидше встановити новий висипного тифу. Сільські медичні ділянки слід контролювати, де тимчасово перебувають проходять люди.

Громадяни, пам'ятайте, що воша несе висипний тиф. Висипний тиф — смерть.

Редактор Г. О. САНДІ

ОГЛОШЕННЯ

Про очищення тротуарів від снігу.

З метою забезпечення плавного руху населення на тротуарах домогосподарствам і управлінням пропонується забезпечити очищення тротуарів від снігу і льоду і покласти на них шар товщиною 2—3 см, щоб забезпечити плавний рух.

Виник, що порушуватимуть дане розпорядження, будуть притягнуті до відповідальності.

Місцеві комendantи